

รายงานการประชุมสภาการศึกษา

ครั้งที่ ๒/๒๕๕๓

วันอังคารที่ ๑๗ สิงหาคม ๒๕๕๓ เวลา ๑๕.๐๐ น.

ณ ห้องประชุมงบประมาณ ชั้น ๓ อาคารรัฐสภา

สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

กรรมการที่มาประชุม

๑. รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ (นายชินวรณ์ บุญยเกียรติ)	ประธาน
๒. ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ (นายเฉลียว อยู่สีมารักษ์)	กรรมการ
๓. เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (นายชินภัทร ภูมิรัตน)	กรรมการ
๔. เลขาธิการคณะกรรมการการอาชีวศึกษา (นายกมล รอดคล้าย รองเลขาธิการฯ แทน)	กรรมการ
๕. เลขาธิการคณะกรรมการการอุดมศึกษา (นายพินิติ รตะนานุกูล รองเลขาธิการฯ แทน)	กรรมการ
๖. ปลัดกระทรวงวัฒนธรรม (นายวีระ โรจน์พจนรัตน์)	กรรมการ
๗. ปลัดกระทรวงแรงงาน (นายสุฤษดิเดช ขำปัญญา ผู้อำนวยการสำนักนโยบายและยุทธศาสตร์ แทน)	กรรมการ
๘. ปลัดกระทรวงมหาดไทย (ว่าที่ร้อยตรีพงษ์ศักดิ์ ปลายเวช รักษาการที่ปรึกษาด้านการปกครอง แทน)	กรรมการ
๙. ปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา (นายสมชาย ประเสริฐศรี รองอธิการบดีสถาบันการพลศึกษา แทน)	กรรมการ
๑๐. ปลัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ (นายสุจิตต์ ไตรพิทักษ์ ผู้ตรวจราชการกระทรวงฯ แทน)	กรรมการ
๑๑. ปลัดกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร (นางทรงพร โกมลสุรเดช ผู้อำนวยการสำนักส่งเสริมและพัฒนาการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ แทน)	กรรมการ

๑๒. ปลัดกระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี กรรมการ
(นางสาวเสาวณี มุสิแดง หัวหน้าผู้ตรวจราชการกระทรวงฯ แทน)
๑๓. ผู้อำนวยการสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมิน
คุณภาพการศึกษา กรรมการ
(นายนาวิน วิทยาภรณ์ รองผู้อำนวยการฯ แทน)
๑๔. เลขาธิการคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ กรรมการ
(นางสุวรรณี คำมั่น รองเลขาธิการฯ แทน)
๑๕. ผู้อำนวยการสำนักงบประมาณ กรรมการ
(นายสมศักดิ์ โชติรัตนะศิริ ที่ปรึกษาสำนักงบประมาณ แทน)
๑๖. พระธรรมโกศาจารย์ (ประยูร ธมมจิตโต) กรรมการ
๑๗. พระเทพปริยัติวิมล (แสวง ธมเมสโก) กรรมการ
๑๘. รองศาสตราจารย์กมลชัย รัตนสกาววงศ์ กรรมการ
๑๙. นายเกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์ กรรมการ
๒๐. นายเจต ประภามนตรีพงศ์ กรรมการ
๒๑. นายชิงชัย หาญเจนลักษณ์ กรรมการ
๒๒. นายทองอยู่ แก้วไทรฮะ กรรมการ
๒๓. รองศาสตราจารย์ทองอินทร์วงศ์โสธร กรรมการ
๒๔. ศาสตราจารย์ธีรภูมิ บุญยโสภณ กรรมการ
๒๕. นายนภดล ทองนพเก้า กรรมการ
๒๖. นายนิพนธ์ สุรพงษ์รักเจริญ กรรมการ
๒๗. นายอนุชากร มาศนมาดล กรรมการ
๒๘. นายประทีป วีระพัฒนนิรันดร์ กรรมการ
๒๙. นายประพล วิระพรสวรรค์ กรรมการ
๓๐. ศาสตราจารย์พงษ์ศักดิ์ อังกสิทธิ์ กรรมการ
๓๑. นายพนม พงษ์ไพบูลย์ กรรมการ
๓๒. รองศาสตราจารย์พรจันทร์ สุวรรณชาติ กรรมการ
๓๓. รองศาสตราจารย์พฤทธิ ศิริบรรณพิทักษ์ กรรมการ
๓๔. นายไพฑูรย์ จัยสิน กรรมการ
๓๕. ศาสตราจารย์ไพฑูรย์ สิ้นลารัตน์ กรรมการ
๓๖. ศาสตราจารย์ยงยุทธ ยุทธวงศ์ กรรมการ
๓๗. ผู้ช่วยศาสตราจารย์เลขา ปิยะอัจฉริยะ กรรมการ

๓๘. ศาสตราจารย์วิรุณ	ตั้งเจริญ	กรรมการ
๓๙. นายวัชรินทร์	ศรีบุรินทร์	กรรมการ
๔๐. นายวิททยา	ปริบูรณ์ทรัพย์	กรรมการ
๔๑. ศาสตราจารย์วิริยะ	นามศิริพงศ์พันธ์	กรรมการ
๔๒. รองศาสตราจารย์วุฒิสาร	ตันไชย	กรรมการ
๔๓. นายสมหมาย	ปาริฉัตต์	กรรมการ
๔๔. นายสุวัฒน์	เงินน้ำ	กรรมการ
๔๕. นายสุเทพ	สุริยาอัมฤทธิ์	กรรมการ
๔๖. นายสุทินันท์	ปรัชญพฤทธิ์	กรรมการ
๔๗. ศาสตราจารย์กิตติคุณสุนน	อมรวีวัฒน์	กรรมการ
๔๘. นายอมรวิชัย	นาครพรรพ	กรรมการ
๔๙. รองศาสตราจารย์อิสมาแอ	อาลี	กรรมการ
๕๐. นายอำนาจ	กุศลนันท์	กรรมการ
๕๑. นายอำพล	จินดาวัฒน์	กรรมการ
๕๒. เลขาธิการสภาการศึกษา (ศาสตราจารย์พิเศษชงทอง จันทรางศุ)		กรรมการและเลขานุการ
๕๓. รองเลขาธิการสภาการศึกษา (นางสาวสุทธาสินี วัชรบูล)		ผู้ช่วยเลขานุการ

กรรมการที่ไม่มาประชุม

๑. เลขาธิการคุรุสภา (นายองค์กร อมรสรินันท์)		ติดภารกิจ
๒. เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา (คุณพรทิพย์ จาละ)		ติดภารกิจ
๓. รองศาสตราจารย์ชนะ	กสิภาร์	ติดภารกิจ
๔. นายมานิจ	สุขสมจิตร	ติดภารกิจ
๕. ศาสตราจารย์มานอช	แจ่มมุข	ติดภารกิจ
๖. ศาสตราจารย์สุรพล	นิติไกรพจน์	ติดภารกิจ
๗. นายอมเรศ	ศิลาอ่อน	ติดภารกิจ

ผู้เข้าร่วมประชุม

นายเสน่ห์ ชาวโต

รองเลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา

๑. นางสุทธศรี วงษ์สมาน	รองเลขาธิการสภาการศึกษา
๒. นางสุรางค์ โพธิ์พฤษภาวงศ์	ที่ปรึกษาด้านวิจัยและประเมินผลการศึกษา
๓. นางสาวจิรพรรณ ปุณเกษม	ผู้อำนวยการสำนักนโยบายด้านการศึกษามหาภาค รักษาการในตำแหน่งที่ปรึกษาด้านระบบการศึกษา
๔. นายก้องเกียรติ สหวรรณางกูร	ผู้อำนวยการสำนักผู้อำนวยการ
๕. นายกิตติรัตน์ มังคละคีรี	ผู้อำนวยการสำนักพัฒนากฎหมายการศึกษา
๖. นางสาววัฒนา อาทิตย์เที่ยง	ผู้อำนวยการสำนักนโยบายด้านการเรียนรู้ตลอดชีวิต และโอกาสทางการศึกษา
๗. นางโสภณา ตาแก้ว	ผู้อำนวยการสำนักนโยบายด้านพัฒนา คุณภาพและมาตรฐานการศึกษา
๘. นางจินตนา ศักดิ์ภู่อาราม	ผู้อำนวยการสำนักนโยบายด้านประสิทธิภาพ การบริหารจัดการและการมีส่วนร่วม
๙. นางสิริวรรณ สวัสดิวัตน์ ณ อยุธยา	ผู้อำนวยการศูนย์สารสนเทศทางการศึกษา
๑๐. นางอัมพร พงษ์กังสนานันท์	ผู้อำนวยการศูนย์ประชาสัมพันธ์การศึกษา
๑๑. นายวีระ พลอยครบุรี	ผู้อำนวยการกองงานเลขานุการสภาการศึกษา

เริ่มประชุมเวลา ๑๕.๐๐ น.

ระเบียบวาระที่ ๑ เรื่องที่ประธาน/เลขานุการแจ้งให้ที่ประชุมทราบ

การแต่งตั้งกรรมการที่เป็นกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิด้านกฎหมายใน
คณะกรรมการสภาการศึกษา

กรรมการและเลขานุการ (ศาสตราจารย์พิเศษชงทอง จันทรางศุ) แจ้งให้ที่ประชุม
ทราบเรื่อง การแต่งตั้งกรรมการที่เป็นกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิด้านกฎหมายในคณะกรรมการ
สภาการศึกษา ว่า ตามที่ ศาสตราจารย์ศรีราชา เจริญพานิช กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิด้าน
กฎหมายในคณะกรรมการสภาการศึกษา ได้ขอลาออก ขณะนี้คณะรัฐมนตรีในคราวประชุม
เมื่อวันที่ ๒๘ กรกฎาคม ๒๕๕๓ ได้มีมติแต่งตั้ง รองศาสตราจารย์กมลชัย รัตนสภาวะวงศ์
เป็นกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิด้านกฎหมายในคณะกรรมการสภาการศึกษาแทนเรียบร้อยแล้ว

ระเบียบวาระที่ ๒ รับรองรายงานการประชุม ครั้งที่ ๑/๒๕๕๓

กรรมการและเลขานุการ รายงานที่ประชุมว่า ฝ่ายเลขานุการ ได้จัดส่งรายงานการประชุมสภาการศึกษา ครั้งที่ ๑/๒๕๕๓ ให้กรรมการสภาการศึกษาทุกท่านเพื่อพิจารณารับรอง เมื่อวันที่ ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๕๓ และฝ่ายเลขานุการฯ ได้ดำเนินการแก้ไขตามความเห็นของกรรมการเรียบร้อยแล้ว

ที่ประชุมรับรองรายงานการประชุมครั้งที่ ๑/๒๕๕๓ โดยไม่มีการแก้ไข

ระเบียบวาระที่ ๓.๑ เรื่องเพื่อพิจารณา : ข้อเสนอการกำหนดเขตพื้นที่การประถมศึกษาและเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา

กรรมการและเลขานุการ (ศาสตราจารย์พิเศษรชทอง จันทรางศุ) นำเสนอ เรื่อง ข้อเสนอการกำหนดเขตพื้นที่การ ศึกษา ประถมศึกษาและเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา ความเดิม ว่า ที่ประชุมสภาการศึกษาเมื่อคราวประชุมครั้งที่ ๑/๒๕๕๒ เมื่อวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ เห็นชอบในหลักการเบื้องต้นของการแยกเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา โดยให้แก้ไขเพิ่มเติมกฎหมาย ที่เกี่ยวข้อง ทั้งนี้ได้มีการดำเนินการตามมติที่ประชุม โดยยก ร่างเป็นกฎหมาย ๓ ฉบับ ซึ่งเป็นกฎหมาย เรื่องการแยกเขตพื้นที่การศึกษาเป็นเขตพื้นที่ การศึกษาประถมศึกษา และเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา ขณะนี้กฎหมายดังกล่าวได้ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๕๓ ซึ่งมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๕๓

เพื่อดำเนินการตามแนวทางที่สอดคล้องกับพระราชบัญญัติได้กำหนดไว้ ภารกิจ ประการแรกคือ เรื่องการจัดแบ่งเขตพื้นที่การศึกษาที่มีอยู่เดิมทั่วประเทศออกเป็นเขตพื้นที่ การศึกษา ประถมศึกษาและเขตพื้นที่ การศึกษา มัธยมศึกษา ซึ่งคณะทำงานได้ดำเนินการ พิจารณาในประเด็นต่างๆ แล้ว ทั้งนี้ขอให้รองเลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (นายเสน่ห์ ขาวโต) นำเสนอประเด็นการพิจารณาและข้อเสนอต่อที่ประชุม

รองเลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (นายเสน่ห์ ขาวโต) ได้เสนอที่ ประชุมว่า ก่อนจะนำเสนอข้อเสนอการกำหนดเขตพื้นที่การประถมศึกษาและเขตพื้นที่ การศึกษามัธยมศึกษาต่อที่ประชุม ขอแก้ไขเพิ่มเติมเอกสารการประชุม เนื่องจาก คณะกรรมการที่ได้รับมอบหมายจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ (นายชินวรณ์ บุณยเกียรติ) ได้พิจารณาในครั้งแรกโดยได้เสนอให้กำหนดเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา จำนวน ๔๑ เขตพื้นที่ แต่เมื่อพิจารณาเหตุผลรายละเอียดต่างๆ อย่างรอบคอบ เห็นว่า กรุงเทพมหานคร ควรจะเพิ่มเป็น ๒ เขตพื้นที่ รวมทั้ง จังหวัดสกลนคร เดิมรวมโรงเรียน

เอกชนเข้าไว้ด้วย ขณะนี้ได้แยกโรงเรียนเอกชนออกมา ฉะนั้นจึงได้มีการปรับปรุงเอกสารที่เกี่ยวข้องใหม่ สรุปขอเสนอต่อที่ประชุมได้ ดังนี้

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานได้ดำเนินการเสนอกระทรวงศึกษาธิการ ประกาศกำหนดให้มีศูนย์ประสานงานการจัดการมัธยมศึกษา ๔๑ ศูนย์ และให้มีเครือข่ายการนิเทศการมัธยมศึกษา ๑๙ เครือข่าย สำหรับศูนย์ประสานงานการจัดการมัธยมศึกษา ทำหน้าที่ ๑) ยกระดับคุณภาพการศึกษาในระดับมัธยมศึกษา และ ๒) เพื่อเตรียมความพร้อมในการที่จะมีเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาในอนาคตต่อไป ภารกิจที่ได้ดำเนินการแล้ว คือ ดำเนินการขับเคลื่อนการประกันคุณภาพภายใน เพื่อยกระดับคุณภาพโดยมีเครือข่ายส่งเสริมประสิทธิภาพการมัธยมศึกษาจังหวัดเป็นกลไกสำคัญ พร้อมกันนี้ได้เร่งขับเคลื่อนการประกันคุณภาพครู ทำให้ครูได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนเรียนรู้ และ พัฒนาครูให้มีความรู้ความสามารถเพิ่มขึ้น ขณะเดียวกันก็ปรับกระบวนการพัฒนาผู้บริหารให้เป็นการบริหารแบบมีส่วนร่วม และเตรียมความพร้อมเพื่อรองรับการประเมินภายนอกของสถานศึกษาต่างๆ ส่วนเครือข่ายการนิเทศการมัธยมศึกษา ทำหน้าที่ เป็นกลไกในการขับเคลื่อนนโยบาย ภารกิจ แผนงานพัฒนาคุณภาพการมัธยมศึกษาทั้งในระดับจังหวัด /กลุ่มจังหวัด วิจัยพัฒนา และนิเทศติดตามการพัฒนาคุณภาพ การศึกษา ส่งเสริม และประสานให้เกิดความร่วมมือในการแก้ปัญหาและยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้สูงขึ้น

ผลจากการดำเนินงานของศูนย์ประสานงานการจัดการมัธยมศึกษาและเครือข่ายการนิเทศการมัธยมศึกษา ส่งผลให้การจัดการศึกษาในระดับมัศึกษามีคุณภาพเพิ่มขึ้น ดังนี้ ๑) นักเรียนมีคุณภาพและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพิ่มขึ้น ๒) พัฒนาระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน ในช่วงชั้นที่ ๓-๔ และให้มีการดูแลต่อยอดในเชิงลึก ทำให้การช่วยเหลือเด็กที่ด้อยโอกาสหรือเด็กที่ขาดโอกาสได้รับการช่วยเหลือที่เป็นรูปธรรมมากขึ้น ๓) จัดให้ผู้เรียนได้เลือกเรียนอย่างหลากหลายทั้งในด้านรูปแบบ เนื้อหาและวิธีการ ๔) ครูและบุคลากรทางการศึกษามีโอกาสได้รับการพัฒนาและแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ที่ตรงตามศักยภาพ และ ๕) มีเวทีของครูและนักเรียนระดับมัธยมศึกษาที่จะนำเสนอนวัตกรรมใหม่ที่หลากหลายร่วมกัน

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา ได้เสนอร่างการปรับแก้พระราชบัญญัติการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการจัดตั้งเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา จำนวน ๓ ฉบับ ซึ่งขณะนี้ร่างพระราชบัญญัติฯ ทั้ง ๓ ฉบับ รัฐสภาได้มีมติเห็นชอบและประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว และกฎหมายมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๕๓ ทั้งนี้ กระทรวงศึกษาธิการได้แต่งตั้งคณะทำงานเตรียมการจัดทำข้อมูลเพื่อรองรับการปรับแก้พระราชบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษา จำนวน ๓ คณะ ดังนี้ คณะที่ ๑ คณะทำงานการเตรียมจัดทำข้อมูลการปรับลด- เพิ่มจำนวนเขตพื้นที่การศึกษา และร่างประกาศจัดตั้งเขตพื้นที่การศึกษา

(ประถมศึกษา) และเขตพื้นที่การศึกษา (มัธยมศึกษา) โดยมีศาสตราจารย์พิเศษชอง จันทรางศุ เลขานุการสภาการศึกษา เป็นประธาน คณะที่ ๒ คณะทำงานการเตรียมข้อมูลการ ปรับโครงสร้างอัตรากำลังสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา (ประถมศึกษา) และสำนักงานเขต พื้นที่การศึกษา (มัธยมศึกษา) และคณะที่ ๓ คณะทำงานการเตรียมข้อมูลการกำหนด มาตรฐานตำแหน่งผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา (ประถมศึกษา) ผู้อำนวยการ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา (มัธยมศึกษา) รองผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา (ประถมศึกษา) และรองผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา (มัธยมศึกษา) โดยมี นาย ประเสริฐ งามพันธ์ เลขานุการคณะกรรมการข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา เป็น ประธานคณะที่ ๒ และคณะที่ ๓

ผลการประชุมคณะทำงานสรุปได้ ดังนี้

๑) เสนอกำหนดเขตพื้นที่ศึกษามัธยมศึกษา จำนวน ๔๒ เขต โดยมี เหตุผล ประกอบดังนี้

๑.๑) หลักการ การจัดตั้งเขตพื้นที่ศึกษามัธยมศึกษา เป็นไปตาม พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ.๒๕๔๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๓) พ.ศ.๒๕๕๓ กล่าวคือ (๑) มุ่งเพิ่มคุณภาพการศึกษา (๒) ยึด กลุ่มจังหวัดบูรณาการของพระราชบัญญัติ ระเบียบบริหารราชการแผ่นดินและส่วนกลาง (๓) การบริหารจัดการมุ่งเน้นการประสานงาน ส่งเสริม สนับสนุนสถานศึกษา และกระจายอำนาจ ให้สถานศึกษาเพิ่มความเป็นอิสระและความคล่องตัวของความเป็นนิติบุคคลของสถานศึกษา (๔) ไม่เพิ่มอัตรากำลังและงบประมาณ โดยใช้วิธีการเกลี่ยทั้ง บุคลากรในเขตพื้นที่การศึกษา เดิม (๕) เขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษามีประสิทธิภาพในการบริหารจัดการดีขึ้น และ(๖) มี เขตพื้นที่การศึกษาที่รับผิดชอบการจัดการศึกษาทั้งประถมศึกษาและมัธยมศึกษา

๑.๒) หลักเกณฑ์การจัดเขตพื้นที่ศึกษามัธยมศึกษา อาศัยอำนาจตาม มาตรา ๓๗ แห่งพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ.๒๕๔๕ และแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๓) พ.ศ.๒๕๕๓ และพระราชบัญญัติระเบียบ บริหารราชการกระทรวงศึกษาธิการ พ .ศ.๒๕๔๖ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๓ กล่าวคือ (๑) ยึดระดับการศึกษา (๒) จำนวน โรงเรียนในเขตพื้นที่การศึกษา (๓) จำนวนประชากรในเขตพื้นที่การศึกษา (๔) ขนบธรรมเนียม วัฒนธรรม ประเพณีในชุมชน และ (๕) อื่นๆ ตามความเหมาะสม เช่น ระยะทาง เขตการปกครอง เป็นต้น

๑.๓) จำนวนเขตพื้นที่การศึกษา จำนวน ๔๒ เขต พิจารณาจากเหตุผล ดังนี้ (๑) ความพร้อมของศูนย์ประสานงานการจัดการมัธยมศึกษา จำนวน ๔๑ ศูนย์ (๒) กำหนดให้ สอดคล้องกับการแบ่งเขตของกลุ่มจังหวัดบูรณาการ เพราะต้องเชื่อมสัมพันธ์กับ

จังหวัดเป็นหลัก และ (๓) ผลการดำเนินการของศูนย์ประสานงานการจัดการมัธยมศึกษา จำนวน ๔๑ ศูนย์ สามารถเชื่อมโยงการดำเนินงานกับสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเดิม

๑.๔) รูปแบบของเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา มีดังนี้ (๑) สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาที่ประกอบด้วย ๑ จังหวัด มีจำนวน ๑๒ เขต (๒) สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาที่ประกอบด้วย ๒ จังหวัด มีจำนวน ๒๓ เขต (๓) สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาที่ประกอบด้วย ๓ จังหวัด มีจำนวน ๓ เขต (๔) สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาที่ประกอบด้วย ๔ จังหวัด มีจำนวน ๒ เขต และ (๕) สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษากรุงเทพมหานคร มีจำนวน ๒ เขต โดยเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษากรุงเทพมหานคร เขต ๑ มีจำนวนโรงเรียน ๖๗ โรงเรียน เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษากรุงเทพมหานคร เขต ๒ มีจำนวนโรงเรียน ๕๑ โรงเรียน ทั้งนี้คณะทำงานได้ใช้การพิจารณาจากแผนที่ประเทศไทยและกลุ่มจังหวัดเป็นหลักในการกำหนดเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา ดังนี้

กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนบน (๑) ประกอบด้วย นนทบุรีพระนครศรีอยุธยา ปทุมธานีและสระบุรี กำหนดเป็น ๒ เขต เขตที่ ๑ คือ นนทบุรีและพระนครศรีอยุธยา จำนวนโรงเรียน ๔๗ โรงเรียน และเขตที่ ๒ คือ ปทุมธานีและสระบุรี จำนวนโรงเรียน ๔๒ โรงเรียน

กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนบน (๒) ประกอบด้วย สิงห์บุรี ลพบุรี ชัยนาท และอ่างทอง จำนวนโรงเรียน ๖๔ โรงเรียน

กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนกลาง (๓) ประกอบด้วย ฉะเชิงเทรา สมุทรปราการ ปราจีนบุรี นครนายก และสระแก้ว กำหนดเป็น ๒ เขต เขตที่ ๑ คือ ฉะเชิงเทราและสมุทรปราการ จำนวนโรงเรียน ๕๔ โรงเรียน และเขตที่ ๒ คือ ปราจีนบุรี นครนายกและสระแก้ว จำนวนโรงเรียน ๔๕ โรงเรียน

กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง (๔) ประกอบด้วย ราชบุรี กาญจนบุรี สุพรรณบุรี และนครปฐม กำหนดเป็น ๒ เขต เขตที่ ๑ คือ ราชบุรีและกาญจนบุรี จำนวนโรงเรียน ๕๕ โรงเรียน และเขตที่ ๒ คือ สุพรรณบุรีและนครปฐม จำนวนโรงเรียน ๖๑ โรงเรียน

กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง (๕) ประกอบด้วย เพชรบุรี ประจวบคีรีขันธ์ สมุทรสงครามและสมุทรสาคร จำนวนโรงเรียน ๖๐ โรงเรียน

กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย (๖) ประกอบด้วย สุราษฎร์ธานี ชุมพร นครศรีธรรมราชและพัทลุง กำหนดเป็น ๒ เขต เขตที่ ๑ คือ สุราษฎร์ธานีและชุมพร จำนวนโรงเรียน ๖๖ โรงเรียน และเขตที่ ๒ คือ นครศรีธรรมราชและพัทลุง จำนวนโรงเรียน ๙๙ โรงเรียน

กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน (๗) ประกอบด้วย ตรัง กระบี่ พังงา ภูเก็ต และระนอง กำหนดเป็น ๒ เขต เขตที่ ๑ คือ ตรังและกระบี่ จำนวนโรงเรียน ๔๔ โรงเรียน และเขตที่ ๒ คือ พังงา ภูเก็ตและระนอง จำนวนโรงเรียน ๒๗ โรงเรียน

กลุ่มจังหวัดภาคใต้ชายแดน (๘) ประกอบด้วย นราธิวาส ปัตตานี ยะลา สงขลาและสตูล กำหนดเป็น ๒ เขต เขตที่ ๑คือ นราธิวาส ปัตตานีและยะลา จำนวนโรงเรียน ๔๖ โรงเรียน และเขตที่ ๒ คือ สงขลาและสตูล จำนวนโรงเรียน ๕๔ โรงเรียน

กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (๙) ประกอบด้วย จันทบุรี ตราด ชลบุรี และระยอง กำหนดเป็น ๒ เขต เขตที่ ๑ คือ จันทบุรีและตราด จำนวนโรงเรียน ๓๘ โรงเรียน และเขตที่ ๒ คือ ชลบุรีและระยอง จำนวนโรงเรียน ๕๐ โรงเรียน

กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน (๑๐) ประกอบด้วย เลย หนองบัวลำภู อุดรธานีและหนองคาย กำหนดเป็น ๓ เขต เขตที่ ๑ คือ เลยและหนองบัวลำภู จำนวนโรงเรียน ๕๒ โรงเรียน เขตที่ ๒ คือ อุดรธานี จำนวนโรงเรียน ๖๓ โรงเรียน และเขตที่ ๓ คือ หนองคาย จำนวนโรงเรียน ๕๖ โรงเรียน

กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน (๑๑) ประกอบด้วย นครพนม มุกดาหารและสกลนคร กำหนดเป็น ๒ เขต เขตที่ ๑ คือ นครพนมและมุกดาหาร จำนวนโรงเรียน ๘๑ โรงเรียน และเขตที่ ๒ คือ สกลนคร จำนวนโรงเรียน ๔๕ โรงเรียน

กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนกลาง (๑๒) ประกอบด้วย กาฬสินธุ์ ขอนแก่น มหาสารคาม และร้อยเอ็ด กำหนดเป็น ๔ เขต เขตที่ ๑ คือ กาฬสินธุ์ จำนวนโรงเรียน ๕๕ โรงเรียน เขตที่ ๒ คือ ขอนแก่น จำนวนโรงเรียน ๘๔ โรงเรียน เขตที่ ๓ คือ มหาสารคามจำนวนโรงเรียน ๓๕ โรงเรียน และเขตที่ ๔ คือ ร้อยเอ็ด จำนวนโรงเรียน ๖๐ โรงเรียน

กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง (๑๓) ประกอบด้วย อุบลราชธานี อำนาจเจริญ ศรีสะเกษและยโสธร กำหนดเป็น ๒ เขต เขตที่ ๑ คือ ศรีสะเกษและยโสธร จำนวนโรงเรียน ๘๓ โรงเรียน และเขตที่ ๒ คือ อุบลราชธานีและอำนาจเจริญ จำนวนโรงเรียน ๘๒ โรงเรียน

กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง (๑๔) ประกอบด้วย นครราชสีมา ชัยภูมิ บุรีรัมย์ และสุรินทร์ กำหนดเป็นจังหวัดละ ๑ เขต เขตที่ ๑ คือ ชัยภูมิ จำนวนโรงเรียน ๓๗ โรงเรียน เขตที่ ๒ คือ นครราชสีมา จำนวนโรงเรียน ๕๐ โรงเรียน เขตที่ ๓ คือ บุรีรัมย์ จำนวนโรงเรียน ๖๖ โรงเรียน และเขตที่ ๔ คือ สุรินทร์ จำนวนโรงเรียน ๘๕ โรงเรียน

กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนบน (๑๕) ประกอบด้วย เชียงใหม่ ลำพูน ลำปางและแม่ฮ่องสอน กำหนดเป็น ๒ เขต เขตที่ ๑ คือ เชียงใหม่และแม่ฮ่องสอน จำนวนโรงเรียน ๔๑ โรงเรียน และเขตที่ ๒ คือ ลำปางและลำพูน จำนวนโรงเรียน ๔๖ โรงเรียน

กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนบน (๑๖) ประกอบด้วย เชียงราย พะเยา แพร่ และน่าน กำหนดเป็น ๒ เขต เขตที่ ๑ คือ เชียงราย และพะเยา จำนวนโรงเรียน ๕๙ โรงเรียน และเขตที่ ๒ คือ แพร่และน่าน จำนวนโรงเรียน ๔๕ โรงเรียน

กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนล่าง (๑๗) ประกอบด้วย พิษณุโลก ตาก เพชรบูรณ์ สุโขทัย และอุตรดิตถ์ กำหนดเป็น ๓ เขต เขตที่ ๑ คือ สุโขทัยและตาก จำนวนโรงเรียน ๔๗ โรงเรียน เขตที่ ๒ คือ พิษณุโลกและอุตรดิตถ์ จำนวนโรงเรียน ๕๘ โรงเรียน และเขตที่ ๓ คือ เพชรบูรณ์ จำนวนโรงเรียน ๓๙ โรงเรียน

กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนล่าง (๑๘) ประกอบด้วย นครสวรรค์ อุทัยธานี กำแพงเพชร และพิจิตร กำหนดเป็น ๒ เขต เขตที่ ๑ คือ กำแพงเพชรและพิจิตร จำนวนโรงเรียน ๖๒ โรงเรียน และเขตที่ ๒ คือ นครสวรรค์และอุทัยธานี จำนวนโรงเรียน ๕๙ โรงเรียน

๒) เสนอยุบรวมเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร จากจำนวน ๓ เขต เป็นเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา ๑ เขต เดิมมีจำนวนโรงเรียน ๑๕๕ โรงเรียน เมื่อกำหนดเป็นเขตพื้นที่การศึกษา มัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร จำนวน ๒ เขต ทำให้มีโรงเรียนมัธยมศึกษา จำนวน ๑๑๘ โรงเรียน และโรงเรียนประถมศึกษา จำนวน ๓๗ โรงเรียน

๓) เสนอปรับปรุงอำเภอในเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาจังหวัดสกลนคร ดังนี้

๓.๑) เขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต ๑ ให้เพิ่มอำเภอกุดบาก ซึ่งปรับย้ายจากเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา สกลนคร เขต ๒ เนื่องจากระยะห่างจากอำเภอกุดบากถึงสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต ๑ ระยะทาง ๔๐ กิโลเมตร และอำเภอกุดบากเคยอยู่ในกลุ่มเดียวกับอำเภอเมือง บุคลากรเกิดความคุ้นเคยในการปฏิบัติงานและยังเป็นการประหยัดค่าใช้จ่าย

๓.๒) เขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต ๒ ลดอำเภอกุดบากและให้เพิ่มอำเภอเจริญศิลป์ ซึ่งปรับย้ายมาจากเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต ๓ เนื่องจากระยะห่างจากอำเภอเจริญศิลป์ถึงสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต ๒ ระยะทาง ๑๖ กิโลเมตร และอำเภอเจริญศิลป์แยกออกมาจากอำเภอสว่างแดนดิน บุคลากรเกิดความคุ้นเคยในการปฏิบัติงานและยังเป็นการประหยัดค่าใช้จ่าย

๓.๓) เขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต ๓ ลดอำเภอเจริญศิลป์ ทำให้มีจำนวนสถานศึกษาลดลงเหลือ ๒๙๐ โรงเรียน

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน จึงเสนอต่อสภาการศึกษาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความเห็นชอบ ดังนี้

๑. เสนอกำหนดเขตพื้นที่ศึกษามัธยมศึกษา จำนวน ๔๒ เขต

๒. เสนอ ยุบรวมเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานครจากจำนวน ๓ เขต เป็นเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากรุงเทพมหานคร ๑ เขต

๓. เสนอให้มีการ เปลี่ยนแปลงเขตพื้นที่การศึกษา จำนวน ๑๘๒ เขต เป็นเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา จำนวน ๑๘๒ เขต

๔. เสนอปรับปรุงเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาจังหวัดสกลนคร ดังนี้

๔.๑ เขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต ๑ ให้เพิ่มอำเภอกุตุบาก

๔.๒ เขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต ๒ ลดอำเภอกุตุบาก และให้เพิ่มอำเภอเจริญศิลป์

๔.๓ เขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต ๓ ลดอำเภอเจริญศิลป์

(รายละเอียดปรากฏตามเอกสารประกอบการประชุมระเบียบวาระที่ ๓.๑)

การพิจารณา

ที่ประชุมได้ร่วมกันพิจารณา โดยมีความคิดเห็น ข้อสังเกต และข้อเสนอแนะ สรุปได้ดังนี้

ประธาน ชี้แจงว่าเมื่อสภาการศึกษามีมติให้ความเห็นชอบการแบ่งเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา ในคราวประชุมครั้งที่ ๑/๒๕๕๒ เมื่อวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ ได้มีการเคลื่อนไหวอย่างต่อเนื่อง จน กระทั่ง มีการเสนอปรับปรุงแก้ไขกฎหมาย ๓ ฉบับ และได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เรียบร้อยแล้ว หลังจากนั้น กระทรวงศึกษาธิการ ได้ตั้งคณะทำงานเตรียม การจัดทำข้อมูลเพื่อรองรับการปรับแก้พระราชบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษา ซึ่งคณะทำงานและฝ่ายเลขานุการได้เสนอเพื่อขอให้ที่ประชุมร่วมกันพิจารณาในวันนี้

นายสุวัฒน์ เงินฉ่ำ มีข้อสังเกต ๒ ประการ คือ ๑) การเสนอขอตั้งเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาและมัธยมศึกษาต้องกำหนด จำนวนเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาและ เขตพื้นที่การศึกษา มัธยมศึกษา พร้อมทั้งมีเหตุผลที่สามารถอธิบายได้ เนื่องจาก ต้องมีการประกาศจัดตั้งเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาและเขตพื้นที่ศึกษามัธยมศึกษา ใหม่ มิเช่นนั้นจะ ไม่ทราบว่าจะ เปลี่ยนป้ายชื่อเขตปัจจุบันได้อย่างไร และ จะไม่สอดคล้องกับกฎหมาย และ ๒) ที่ผ่านมายังไม่เห็นความสัมพันธ์ระหว่างเขตพื้นที่ศึกษากับ เครือข่ายการนิเทศการมัธยมศึกษา จำนวน ๑๘ กลุ่ม และส่วนกลาง (กรุงเทพมหานคร) ๑ กลุ่ม รวมเป็น ๑๙ กลุ่ม กลุ่มนี้ต้องทำงาน ด้าน วิชาการ ตามหลักการของเขตพื้นที่การศึกษาศึกษานิเทศก์ต้องอยู่ที่เขตพื้นที่การศึกษา ดังนั้นต้องระบุหน้าที่ของศึกษานิเทศก์ให้ชัดเจน

นายนิพนธ์ สุรพงษ์รักเจริญ เห็นด้วยกับการแบ่งเป็น ๑๙ กลุ่มจังหวัดของเครือข่ายการนิเทศการมัธยมศึกษาโดยมีความเห็น ๓ ประเด็น ดังนี้

๑) ควรมีการเปลี่ยนแปลงวัฒนธรรมการทำงาน ควบคู่กับการเปลี่ยนแปลงโครงสร้าง เนื่องจากการปฏิรูปการศึกษาแรกเน้นการเปลี่ยนแปลงด้านโครงสร้างอย่างเดียว เช่น การแบ่งส่วนราชการในส่วนกลางของกระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งปัจจุบันยังขาดความร่วมมือกันอยู่ ดังนั้นเกรงว่าการกำหนดเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษาและเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาจะเหมือนเดิมอีก

๒) การแบ่งเป็น ๑๙ กลุ่มจังหวัด ต้องมีวัตถุประสงค์ และจุดมุ่งหมายของการใช้ทรัพยากรร่วมกันอย่างชัดเจน ไม่ใช่ต่างคนต่างทำ แยกกันเป็นรายจังหวัด ถ้าเป็นอย่างนั้น การแบ่งกลุ่มพื้นที่การศึกษาก็จะล้มเหลว

๓) ต้องมียุทธศาสตร์ในการแบ่งเป็น ๑๙ กลุ่มจังหวัดที่ชัดเจน และควรนิยามคำว่า การเปลี่ยนแปลงไว้ด้วย นอกจากนี้ ปัญหาทั้งหมดต้องแก้ แบบแนวนอนไม่ใช่แนวตั้ง เช่น งบประมาณควรแบ่งตามพื้นที่ (area based) เป็นหลัก และเมื่อมีปัญหา สามารถประสานงานกับทุกกระทรวงที่เกี่ยวข้องได้

ศาสตราจารย์วิริยะ นามศิริพงศ์พันธุ์ มีความคิดเห็น ๒ ประการ คือ ๑) ไม่อยากให้เห็นเปลี่ยน สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเดิมเป็นสำนักงาน เขตพื้นที่ การศึกษา ประถมศึกษา เนื่องจาก ต้องใช้งบประมาณ จำนวนมาก ในการเปลี่ยนป้ายชื่อ และต้องไปปรับปรุงแก้ไขกฎหมายอีก ขอให้คงชื่อเดิมและเพิ่มเฉพาะในส่วนของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา และ ๒) ควรโอนโรงเรียนประถมศึกษาในกรุงเทพมหานคร (กทม.) จำนวน ๓๗ โรงเรียนให้กทม. เนื่องจากมีประสบการณ์และจะได้ไม่ต้องมีเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาในกรุงเทพมหานครอีก

ศาสตราจารย์ยงยุทธ ยุทธวงศ์ มีความเห็นและข้อสังเกต ๓ ประเด็น ดังนี้

๑) จะมีความเชื่อมโยงเรื่อง เขตที่เหลื่อมกันระหว่างเขต พื้นที่การศึกษา มัธยมศึกษา กับเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอย่างไร เนื่องจากบางแห่งจะต้องเชื่อมโยงกันมากกว่า ๑ เขต

๒) ควรระบุเขตพื้นที่การศึกษา เดิมเป็นเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษา ให้ชัดเจน นอกจากนี้ จะมีบาง แห่งที่คล้ายกับ โรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร ดังนั้นควรปรับลด เขต พื้นที่การศึกษาประถมศึกษาจำนวน ๑๘๒ เขตหรือไม่ โดยเฉพาะเขตที่มีโรงเรียนน้อยลง

๓) ศูนย์ประสานงาน การจัดการมัธยมศึกษาและเครือข่ายการนิเทศการมัธยมศึกษา ตั้งได้ไม่นาน แต่ผลจากการดำเนินงานส่งผลให้นักเรียนมีคุณภาพและมีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนเพิ่มขึ้นเป็นลำดับ อยากทราบว่ามีการวัดผลอย่างไร

รองศาสตราจารย์วุฒิสาร ตันไชย มีความคิดเห็น ๓ ประเด็น ดังนี้

๑) การแบ่งเขตพื้นที่การศึกษาตามกลุ่มจังหวัด ควรเพิ่มเรื่องยุทธศาสตร์เชิงพื้นที่เข้าไปด้วย

๒) การแบ่งเขต พื้นที่การศึกษา ตามกลุ่มจังหวัดเข้าใจว่าใช้ หลักเกณฑ์เรื่องของ จำนวนนักเรียนกับครูเป็นหลัก แต่มีข้อสังเกตเกี่ยวกับ กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนบน (๑) กำหนดเป็น ๒ เขต เขตที่ ๑ คือ นนทบุรีและอยุธยา และเขตที่ ๒ คือ ปทุมธานีและสระบุรีที่มีหลายเขตที่มีโรงเรียน ๘๐-๙๐ โรงเรียน ดังนั้นด้านกายภาพอาจจะทำให้การบริหารงานลำบากขึ้น

๓) ต้องเตรียมการเรื่องระบบงบประมาณที่ลงไปกลุ่มจังหวัด เพราะว่าอำนาจของการ ใช้งบประมาณจะข้ามจังหวัดไม่ได้

กรรมการและเลขานุการ ชี้แจงที่ประชุมเรื่องการเปลี่ยนแปลงเขตพื้นที่การศึกษา เป็น เขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา ดังนี้

๑) พระราชบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับการจัดตั้งเขตพื้นที่การศึกษา จำนวน ๓ ฉบับ เดิม ใช้คำว่า “สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา” สุดท้ายแล้วกฎหมายแบ่งชัดว่าคำนี้จะไม่ปรากฏอยู่ แต่จะเป็น สำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษา ประถมศึกษาและสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษา มัธยมศึกษา เพื่อให้ระบุชัดว่ามีภารกิจที่แตกต่างกันอย่างไร

๒) ข้อเสนอที่ประชุมเพื่อพิจารณาจะใช้คำว่า เห็นชอบการกำหนดเขตพื้นที่การศึกษา มัธยมศึกษา และเห็นชอบ การเปลี่ยนแปลงเขตพื้นที่การศึกษา เดิมเป็นเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษา ซึ่งใช้คำต่างกันคือ เขตพื้นที่ศึกษามัธยมศึกษา ใช้คำว่า “กำหนด” แปลว่า ตั้งใหม่ แต่เขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา เปลี่ยนแปลงมาจากเขตพื้นที่การศึกษาเดิม ทั้งนี้ ขอชี้แจงว่าในทางกฎหมายมีนัยสำคัญ ดังนี้

พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกระทรวงศึกษาธิการ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ.๒๕๕๓ มาตรา ๕ ระบุว่า “ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการโดยคำแนะนำของสภาการศึกษา มี อำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษา เพื่อกำหนดหรือแก้ไขเปลี่ยนแปลงเขตพื้นที่กา รศึกษา สำหรับเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาและเขตพื้นที่ศึกษามัธยมศึกษาให้แล้วเสร็จ ภายในเก้าสิบวันนับตั้งแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ” ซึ่งกฎหมายจะระบุไว้ ๒ คำ คือ คำว่า “กำหนด” และ “แก้ไขเปลี่ยนแปลง” และพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและ บุคลากรทางการศึกษา (ฉบับที่ ๓) พ.ศ.๒๕๕๓ มาตรา ๖ ระบุว่า “ให้อ.ก.ค.ศ.เขตพื้นที่

การศึกษาที่มีอยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับทำหน้าที่เป็น อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษาตามพระราชบัญญัตินี้ ..." แสดงว่า เขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษาจะไม่ต้องเลือกตั้งใหม่ เพราะว่าจากเขตพื้นที่การศึกษาเดิมจะ เปลี่ยนแปลงไปเป็นเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษา และคัดออกเฉพาะกรรมการที่เป็นฝ่ายมัธยม เพราะในกฎหมายระบุว่า คนใดที่สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานในเขตพื้นที่ศึกษามัธยมศึกษา ให้โอนกรรมการผู้นั้นพ้นจากตำแหน่ง โดยให้ถือว่า อ .ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษาในขณะนั้น มีองค์ประกอบเท่าที่เหลืออยู่ และยังคงทำหน้าที่ต่อไปจนครบวาระ สำหรับเขตพื้นที่ศึกษามัธยมศึกษาเป็นการ ตั้งขึ้นใหม่ ต้องมีการเลือกตั้งใหม่ทั้งหมด จึงเป็นเหตุผลที่ต้องแยกเรื่องนี้ ออกจากกัน โดยการเปลี่ยนแปลงเขตพื้นที่การศึกษา เป็นเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา จะคงตามพื้นที่เดิม โดยไม่กระทบกับการเปลี่ยนแปลงเป็นเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา

รองเลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (นายเสน่ห์ ขาวโต) ชี้แจงที่ประชุม ดังนี้

๑) เครือข่ายการนิเทศการมัธยมศึกษา หลังจากที่ได้ทดลองแล้วเห็นผลว่าเครือข่ายฯ ทำงานได้ เพื่อยกระดับคุณภาพการศึกษาโดยการประสานงานกับศูนย์ ประสานงานการจัดการมัธยมศึกษา แต่ยังไม่มีความหมายรองรับในส่วนนี้ สำหรับ ศึกษาพิเศษที่อยู่ในเขตพื้นที่การศึกษาตามโครงสร้างเดิมไม่ เปลี่ยนแปลง ทำหน้าที่ประสานระหว่างเขตพื้นที่ การศึกษามัธยมศึกษา กับโรงเรียน รวมถึงเขตพื้นที่ กับเขตพื้นที่ เพราะเครือข่ายการนิเทศ การมัธยมศึกษาจะเป็นเครือข่ายของกลุ่มจังหวัด และจะสอดคล้องกับนายนิพนธ์ สุรพงษ์รักเจริญ ใต้ให้ข้อสังเกตเรื่องโครงสร้างกับวัฒนธรรมในการทำงานของกลุ่มจังหวัด โดยใช้ศึกษาพิเศษ เป็นผู้ประสานงาน รวมถึงต้องดูความต้องการของจังหวัดและกลุ่มจังหวัดเป็นอย่างไร เพื่อจะได้จัดการศึกษาให้สอดคล้องกับกลุ่มจังหวัดและจังหวัดที่อยู่ในส่วนนั้นๆ

๒) โรงเรียนประถม ศึกษาในกรุงเทพมหานครของสพฐ . จำนวน ๓๗ โรง จะให้โอนไปสังกัดกรุงเทพมหานครนั้น ต้องขอสงวนไว้ก่อน เนื่องจากโรงเรียนส่วนใหญ่เป็นโรงเรียน สหชาติ โรงเรียนตัวอย่างที่มีการจัดการศึกษาที่เป็นต้นแบบ อีกทั้งมีความใกล้ชิดกับ ส่วนกลาง และมีปัจจัยต่างๆ ที่จะส่งเสริมสนับสนุนได้

๓) การแบ่งเขตพื้นที่การศึกษาของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนบน (๑) กำหนดเป็น ๒ เขต เขตแรกคือ นนทบุรี และอยุธยา และเขตที่ ๒ คือ ปทุมธานี และสระบุรี นั้นคณะทำงานฯ ได้ทำการทดลองบริหารจัดการในรูปแบบดังกล่าวแล้วมีความราบรื่นดี

ประธาน ชี้แจงว่าเมื่อกำหนดเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาและเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา ต้องให้มีคุณภาพสูงขึ้นและตอบโจทย์ต่อการพัฒนาบุคลากรต่างๆ ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง ซึ่งในรายละเอียดจะเป็นส่วนของการบริหารจัดการต่อไป วันนี้ หากที่ประชุมเห็นชอบการกำหนดเขตพื้นที่ การศึกษามัธยมศึกษา จำนวน ๔๒ เขต ก็จะได้มีการประกาศในราชกิจจานุเบกษา จากนั้นจะเป็นเรื่องของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานที่จะต้องมากำหนดโรงเรียนต่อไป

สำหรับเรื่องการเปลี่ยนแปลง วัฒนธรรมขององค์กร เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา จะต้องมีการจัดการเครือข่ายความร่วมมือทั้งระดับสถานศึกษาในเขตพื้นที่และต่างพื้นที่ มีการกระจายอำนาจไปสู่ สถานศึกษา อย่างแท้จริง โดยกระทรวง ศึกษาธิการต้องให้โรงเรียนเป็นอิสระทางวิชาการมากขึ้น

รองศาสตราจารย์พฤทธิ ศิริบรรณพิทักษ์ มีข้อสังเกตว่า เดิมเขตพื้นที่การศึกษามีจำนวน ๑๘๕ เขต ในข้อเสนอระบุว่า ยุบรวมเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานครจากจำนวน ๓ เขต เป็นเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากรุงเทพมหานคร ดังนั้น ต้องตัดหายไป ๒ เขต เมื่อนำไปลบจำนวน ๑๘๕ เขตเดิม ต้องเหลือเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา ๑๘๓ เขต แต่ในข้อเสนอกำหนดเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา กลับมีจำนวน ๑๘๒ เขต

กรรมการและเลขานุการ ชี้แจงว่าจากข้อเสนอเพื่อพิจารณา ข้อ ๑ คือ เสนอกำหนดเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา จำนวน ๔๒ เขตพื้นที่ สำหรับกรุงเทพมหานครคือข้อ ๒ ยุบรวมเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานครจากจำนวน ๓ เขตเป็นเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา จำนวน ๑ เขต และข้อ ๓ เสนอให้มีการเปลี่ยนแปลงเขตพื้นที่การศึกษา จำนวน ๑๘๒ เขต เป็นเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา ดังนั้นเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาจะมีจำนวนทั้งสิ้น ๑๘๓ เขต

ศาสตราจารย์กิตติคุณสุนทร อมรวิวัฒน์ เสนอแนะว่าต้องระบุงบบาทของศึกษานิเทศก์ในเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา ให้ชัดเจน เห็นว่าเครือข่ายการนิเทศการมัธยมศึกษา ๑๙ กลุ่มมีความชัดเจน ในประเด็นเดียวกันนี้ นายสุวัฒน์ เงินน้ำ เห็นว่าควรมีความชัดเจนในเรื่องที่ทำงานของเครือข่ายการนิเทศการมัธยมศึกษา และยังไม่ชัดเจนเรื่องแต่ละกลุ่มทั้ง ๑๙ กลุ่ม รวมเขตอะไรบ้าง

ประธาน ชี้แจงว่า ตอน ร่างกฎหมาย พิจารณาเฉพาะ การแบ่งเขตพื้นที่ การศึกษามัธยมศึกษา สำหรับ โครงสร้างของบุคลากร ให้คงเดิม ทั้งในส่วนของเขตพื้นที่ การศึกษามัธยมศึกษาและเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา ก็คือศึกษานิเทศก์จะเป็นบุคลากรในเขต

พื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเท่านั้น ไม่ได้มีการกำหนดให้ศึกษานิเทศก์ขึ้นมาเป็นสำนักงาน หรือเป็นเครือข่ายโดยเฉพาะ เพราะที่ประชุมเห็นว่า ควรให้ศึกษานิเทศก์เป็นบุคลากร ที่ทำหน้าที่ในการนิเทศงานต่อไป

รองเลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (นายเสน่ห์ ขาวโต) ขอชี้แจงเพิ่มเติมเรื่องศึกษานิเทศก์จะอยู่ในเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา ๔๒ เขต สำหรับรูปแบบเครือข่าย คือ ให้ศึกษานิเทศก์ในแต่ละกลุ่มจังหวัดตามที่แบ่งเขตพื้นที่ โดยรวมกลุ่มกันเป็นเครือข่ายมีหน้าที่สร้างนวัตกรรมและแสวงหาองค์ความรู้ใหม่มาช่วยยกระดับคุณภาพ เพื่อให้เขตพื้นที่และโรงเรียนได้นำไปใช้ร่วมกัน การรวมกลุ่มศึกษานิเทศก์ประเภท ศึกษาก็เช่นเดียวกัน โดยจะสร้างเครือข่ายในภาพของจังหวัด เพราะ โรงเรียนของประถมศึกษา มีจำนวนมากในแต่ละจังหวัดและเขตพื้นที่ของประถมศึกษาในแต่ละจังหวัด หลายจังหวัดก็มากกว่า ๑ เขต

ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ (นายเฉลียว อยู่สีมารักษ์) มีความเห็น ๓ ประเด็น ดังนี้

๑) การแบ่งเขตพื้นที่การศึกษา ตามกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนบน (๑) ควรกำหนดเป็น ๒ เขต เขตแรกคือ นนทบุรี และอยุธยา และเขตที่ ๒ คือ ปทุมธานีและสระบุรี มีหลายเขตที่มีโรงเรียน ๘๐-๙๐ โรงเรียน เมื่อพิจารณาด้านกายภาพอาจจะทำให้การบริหารงาน มีความยากลำบาก ดังนั้นควรให้นนทบุรีอยู่กับปทุมธานี และอยุธยาอยู่กับสระบุรี

๒) โรงเรียนประถมศึกษาและมัธยมศึกษาที่สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน (สช.) หากแบ่งเป็นเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาและประถมศึกษาแล้วโรงเรียนมัธยมศึกษาของสช. ควรทำงานร่วมกับเขตพื้นที่ การศึกษา มัธยมศึกษา และโรงเรียนประถมศึกษาของสช. ควรทำงานร่วมกับเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา ดังนั้นควรต้องมีระเบียบปฏิบัติหรือหลักการในประเด็นนี้ด้วย

๓) สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา ควรใช้ชื่อย่อว่า สพท. เหมือนเดิม หรือจะต้องย่อใหม่ว่า สพป . และสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา มัธยมศึกษา ควรใช้ชื่อย่อว่า สพม.

เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (นายชินภัทร ภูมิรัตน) เสนอความเห็น ๒ ประเด็น ดังนี้

๑) ต้องทำให้บทบาทของ ศึกษานิเทศก์ในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา มีความชัดเจนและเข้มข้นมากขึ้น เพราะเป็นระบบที่ช่วยในเรื่องการเร่งรัดคุณภาพ ซึ่งศึกษานิเทศก์จะอยู่ที่สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาและมัธยมศึกษาตามประสบการณ์และความเชี่ยวชาญ สำหรับเรื่องเครือข่ายการนิเทศจะสอดคล้อง กับเรื่องกลุ่มจังหวัด (cluster)

หมายความว่า เครือข่ายจะประกอบไปด้วยเขต ต่าง ๆ ตาม ความเหมาะสม ทั้งในเรื่องของ พื้นที่และสภาพภูมิศาสตร์

๒) ควรให้สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาดูแลโรงเรียนเอกชนทั้งหมดในการบริหารงานธุรการ ได้แก่ การให้บริการ การจัดทำข้อเสนอในการจัดตั้งยุบเลิก และเงินอุดหนุน เป็นต้น สำหรับ งานวิชาการ ควรแบ่งไปตามระดับการศึกษา คือโรงเรียนเอกชนระดับประถมศึกษาทำงานร่วมกับสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาและโรงเรียนเอกชนระดับมัธยมศึกษาทำงานร่วมกับสำนักงานเขตพื้นที่ศึกษามัธยมศึกษา

รองเลขาธิการสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (นางสาวสุวรรณี คำมั่น) มีข้อสังเกต ๒ ประการ คือ ๑) การบริหารจัดการ เขตพื้นที่การศึกษา ที่ระบุว่า การบริหารจัดการมุ่งเน้นการกระจายอำนาจให้สถานศึกษา แต่ก็ยังมีเอกภาพเชิงนโยบายอยู่ เพราะว่าการประถมศึกษาและ มัธยมศึกษา ต้องเชื่อมโยงกัน เป็นการศึกษาขั้นพื้นฐาน อยากทราบว่า ภาพรวมนี้จะมุ่งไปสู่คุณภาพตามหลักการ การจัดตั้งเขตพื้นที่การศึกษาได้ อย่างไร และ ๒) การกำหนดเขตพื้นที่ศึกษามัธยมศึกษา ได้มีการปรึกษาหารือหรือสร้างการมีส่วนร่วมจากผู้มีส่วนได้ส่วนเสียหรือไม่ อย่างไร

นายเจต ประภามนตรีพงศ์ เห็นด้วยกับการกำหนดเขตพื้นที่ศึกษามัธยมศึกษา แต่มีข้อกังวลเรื่องการศึกษาในเทศก์ เนื่องจากปัจจุบันแต่ละ โรงเรียนได้รับการนิเทศไม่เพียงพอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งโรงเรียน เอกชนไม่เคยได้รับการนิเทศ เชิงวิชาการกว่า ๔,๐๐๐ โรงเรียน ซึ่งประกอบด้วย นักเรียน จำนวน ๒ ล้านคน และ ครูจำนวน ๑ แสนคน จึงขอให้ผู้เกี่ยวข้องกำหนดความชัดเจนด้วย

นายอมรวิรัช นาคทรพร เห็นด้วยกับนายนิพนธ์ สุรพงษ์รักเจริญในเรื่องของวัฒนธรรมการทำงาน เพราะจะทำให้เกิด ประโยชน์สูงสุด ต่อส่วนรวม โดยเห็นว่าการทำงานเชิงยุทธศาสตร์เป็นเรื่องสำคัญ ขณะนี้ได้มีการเตรียมการรองรับเรื่องกฎหมาย อัตรากำลังและงบประมาณเป็นหลัก แต่การเตรียมการรองรับระยะกลาง ช่วงระหว่าง ๓-๕ ปี เรื่องยุทธศาสตร์การทำงาน การนิเทศการศึกษา ยังไม่มีความชัดเจน ดังนั้นขอเสนอให้มีการแต่งตั้ง คณะทำงาน ดำเนินงาน เรื่อง การจัดทำ ยุทธศาสตร์การเปลี่ยนแปลง โดยร่วมมือกันระหว่างสำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษาและสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

ประธาน ขอให้สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษาและสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานรับข้อเสนอแนะของกรรมการไปพิจารณาร่วมกัน โดยเห็นว่า กระทรวงศึกษาธิการและผู้เกี่ยวข้อง ต้องช่วยกันสร้างวัฒนธรรมการบริหาร จัดการของเขต

พื้นที่การศึกษาประถมศึกษามัธยมศึกษา และมัธยมศึกษา ในเชิงคุณภาพ เพื่อบูรณาการการทำงาน การศึกษาขั้นพื้นฐานให้มีประสิทธิภาพไปในทิศทางเดียวกัน

สรุปข้อเสนอมอบให้สภาการศึกษาพิจารณา ดังนี้

- ๑) เห็นชอบการกำหนดเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา จำนวน ๔๒ เขต
- ๒) เห็นชอบการยุบรวมเขตพื้นที่การศึกษารุงเทพมหานครจากจำนวน ๓ เขต เป็นเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากรุงเทพมหานคร
- ๓) เห็นชอบการเปลี่ยนแปลงเขตพื้นที่การศึกษา จำนวน ๑๘๒ เขต เป็นเขตพื้นที่ การศึกษาประถมศึกษา จำนวน ๑๘๒ เขต
- ๔) เห็นชอบการปรับปรุงเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร ดังนี้
  - ๔.๑ เขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนครเขต ๑ ให้เพิ่มอำเภอกุฎบาก
  - ๔.๒ เขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนครเขต ๒ ลดอำเภอกุฎบากและให้เพิ่มอำเภอเจริญศิลป์
  - ๔.๓ เขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนครเขต ๓ ลดอำเภอเจริญศิลป์

มติที่ประชุม

ที่ประชุมเห็นชอบ ดังนี้

๑. กำหนดเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา จำนวน ๔๒ เขต
๒. ยุบรวมเขตพื้นที่การศึกษารุงเทพมหานครจากจำนวน ๓ เขต เป็นเขตพื้นที่ การศึกษาประถมศึกษากรุงเทพมหานคร ๑ เขต
๓. เปลี่ยนแปลงเขตพื้นที่การศึกษา จำนวน ๑๘๒ เขต เป็นเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษา จำนวน ๑๘๒ เขต คงตามพื้นที่เดิมโดยไม่กระทบกับการเปลี่ยนแปลงเป็นเขต พื้นที่การศึกษาประถมศึกษา
๔. ปรับปรุงเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาจังหวัดสกลนคร ดังนี้
  - ๔.๑ เขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต ๑ ให้เพิ่มอำเภอกุฎบาก
  - ๔.๒ เขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต ๒ ลดอำเภอกุฎบาก และให้เพิ่มอำเภอเจริญศิลป์
  - ๔.๓ เขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต ๓ ลดอำเภอเจริญศิลป์

ระเบียบวาระที่ ๓.๒ : (ร่าง) ยุทธศาสตร์และมาตรการด้านการผลิตและพัฒนากำลังคนที่สอดคล้องกับข้อเสนอการปฏิรูปการศึกษา ในทศวรรษที่สอง (พ.ศ. ๒๕๕๒ – ๒๕๖๑)

รองเลขาธิการสภาการศึกษา (นางสุทศศรี วงษ์สมาน) นำเสนอ (ร่าง) ยุทธศาสตร์และมาตรการด้านการผลิตและพัฒนากำลังคนที่สอดคล้องกับข้อเสนอการปฏิรูปการศึกษาในทศวรรษที่สอง (พ.ศ. ๒๕๕๒ – ๒๕๖๑) สรุปสาระสำคัญได้ดังนี้

สืบเนื่องจากความเปลี่ยนแปลงของประเทศในกระแสโลกาภิวัตน์และภาวะเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นทั่วโลก ทำให้เกิดการแข่งขันกันอย่างรุนแรงมากขึ้น มีการรวมกลุ่มเขตเสรีทางการค้า ประกอบกับมีกลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่เกิดขึ้น ทำให้มีการแข่งขันกันในเรื่องคุณภาพของกำลังคนระหว่างประเทศ ในส่วนของ ประเทศไทยพบว่า ขณะนี้กำลังคนที่มีความสามารถและมีทักษะความรู้ ความสามารถ ยังไม่สามารถแข่งขันกับประเทศต่าง ๆ ได้เท่าที่ควร ขาดมาตรฐานการวัดสมรรถนะและทักษะการทำงานเมื่อเทียบกับมาตรฐานสากล กระทรวงศึกษาธิการจึงเห็นความสำคัญ และได้แต่งตั้งคณะกรรมการร่วมภาครัฐและเอกชน (กรอ.ศธ.) เพื่อศึกษาวิจัยและวางแผนการผลิตและพัฒนากำลังคนของประเทศ

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา ในฐานะฝ่ายเลขานุการคณะกรรมการร่วมภาครัฐและเอกชนเพื่อวางแผนผลิตและพัฒนากำลังคนได้ดำเนินการ ศึกษาวิจัย เรื่อง การศึกษาความต้องการกำลังคนเพื่อวางแผนการผลิตและพัฒนากำลังคนของประเทศโดยมอบหมายให้มูลนิธิสถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย (TDRI) ดำเนินการ หลังจากนั้น สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา ได้สรุปสังเคราะห์รายงานที่เกี่ยวข้อง และจัดทำเป็น (ร่าง) ยุทธศาสตร์และมาตรการด้านการผลิตและพัฒนากำลังคนของประเทศที่สอดคล้องกับข้อเสนอการปฏิรูปการศึกษาในทศวรรษที่สอง จากการศึกษาค้นคว้า สภาพกำลังคนของประเทศไทย เป็นประชากรที่มีอายุ ๑๕ ปีขึ้นไป มีจำนวนทั้งสิ้น ๕๓.๒๒ ล้านคน โดยเป็นกำลังคนที่อยู่ในกำลังแรงงานประมาณ ๓๘ ล้านคน และในจำนวน ๓๘ ล้านคน เป็นผู้มีงานทำประมาณ ๓๗ ล้านคนว่างงานประมาณ ๔๐๐,๐๐๐ คน และเป็นผู้ที่ไม่ได้อยู่ในกำลังแรงงานประมาณ ๑๔ ล้านคนเศษ โดยเป็นผู้ที่กำลังศึกษาเล่าเรียน แม่บ้าน และผู้ที่อยู่ในวัยชรา และพบว่ากำลังแรงงานที่ทำงานนอกภาคเกษตรกรรม มีประมาณร้อยละ ๖๗ ของผู้มีงานทำ ทำงานในอาชีพขายส่ง ขายปลีกมากที่สุด รองลงมาเป็นภาคการผลิต การโรงแรม และภัตตาคาร ตา มลำดับ ข้อมูลของสำนักงานสถิติแห่งชาติ เมื่อ พิจารณา ตามระดับการศึกษาพบว่า ระดับอุดมศึกษา มีผู้ว่างงานมากที่สุดประมาณ ๓๓ ล้านคน เมื่อพิจารณาตามภูมิภาค พบว่าภาคที่มีคนว่างงานมากที่สุดคือภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ตามด้วยภาคกลาง

ภาคใต้ ภาคเหนือ และกรุงเทพมหานคร จากการศึกษาวิเคราะห์ความต้องการกำลังคน หรือการใช้กำลังคนของภาคอุตสาหกรรมพบว่า โครงสร้างการจ้างงานส่วนใหญ่ยังคงเป็นแรงงานระดับต่ำ (labor intensive) และเมื่อจัดกลุ่มพบว่า ความต้องการกำลังคนระดับสูงมีจำนวนน้อย ไม่เกินร้อยละ ๑๐ ส่วนใหญ่เป็นการใช้กำลังคนระดับกลาง และต่ำ

สำหรับด้านคุณภาพ พบว่าสถานประกอบการมีความต้องการกำลังคนที่มีคุณภาพ ๓ ด้าน คือ ด้านความรู้และทักษะที่จำเป็น ด้านความรู้และทักษะอาชีพ รวมทั้งด้านคุณธรรม จริยธรรม และจรรยาบรรณในการทำงาน ประกอบกับขณะนี้มีความเจริญก้าวหน้าและความต้องการ ที่หลากหลายมากขึ้น จึงต้องการกำลังแรงงานที่มีความสามารถด้าน ภาษาต่างประเทศ ด้านทักษะ ICT และด้านบริหารจัดการ ในสถานการณ์การผลิตปัจจุบัน พบว่าเป็นไปตามความสามารถของแต่ละสถานศึกษา การผลิตกำลังคนระดับต่ำกว่าปริญญาตรี คือ แนวน้อม การผลิต อาชีวศึกษาลดลง ไม่สามารถผลิต กำลังคนอาชีวศึกษา ให้เข้าสู่ตลาดแรงงานได้เพียงพอ คือจะมุ่งไปศึกษาต่อ ในระดับ อุดมศึกษาและสาขาที่เปลี่ยนไป ประมาณร้อยละกว่า ๖๐ ทำให้ประเทศขาดแคลนกำลังคนระดับกลางอย่างต่อเนื่อง และเมื่อวิเคราะห์โครงสร้างของประชากรในอนาคต จะพบว่าประชากรวัยเด็กมีแนวโน้มลดลง ทำให้สามารถประมาณได้ว่าในอนาคตกำลังแรงงานที่จะป้อนเข้าสู่ตลาดแรงงานน่าจะลดลงและทำให้เกิดปัญหาเรื่องขาดแคลนแรงงานได้

ส่วนด้านคุณลักษณะ พบว่าสถานประกอบการและผู้ใช้กำลังคน มีความต้องการกำลังคน ที่มีความสามารถในการทำงานเป็นทีม คิดเป็นระบบ แก้ปัญหาได้ มีความรับผิดชอบ อดทน ซื่อสัตย์ ขยัน มีวินัยและมีภาวะผู้นำ สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา จึงได้จัดทำร่างยุทธศาสตร์และมาตรการ ด้านการผลิตและพัฒนากำลังคนที่สอดคล้องกับข้อเสนอการปฏิรูปการ ศึกษาในทศวรรษที่สอง (พ.ศ. ๒๕๕๒ – ๒๕๖๑) ขึ้น โดยกำหนดวิสัยทัศน์ว่า พัฒนาระบบการผลิตและกำลังคนโดยเน้นความร่วมมือทุกภาคส่วนทั้งภาครัฐ และภาคเอกชน เพื่อเสริมสร้างศักยภาพกำลังคน ของประเทศในการร่วมมือและแข่งขันกับนานาชาติ

ทั้งนี้ ได้กำหนดเป้าหมายปี ๒๕๖๑ ดังนี้

- ๑) มีกรอบมาตรฐานคุณวุฒิแห่งชาติ(NQF) และมีการพัฒนาระบบการผลิตและพัฒนา กำลังคนตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิ
- ๒) มีการจัดตั้งสถาบันคุณวุฒิวิชาชีพเพื่อการรับรองสมรรถนะความรู้ ความสามารถ ในการปฏิบัติงานตามมาตรฐานคุณวุฒิวิชาชีพ
- ๓) มีการพัฒนาระบบการจ้างงานและกำหนดเงินเดือน/ค่าตอบแทนตามสมรรถนะ

๔) ขยายการศึกษาระบบทวิภาคี สหกิจศึกษา และการฝึกงานให้มากขึ้น โดยมี สัดส่วนผู้เรียนในระบบทวิภาคีและสหกิจศึกษา เป็นร้อยละ ๓๐ ของผู้เรียนอาชีวศึกษาและ อุดมศึกษา

๕) สัดส่วนผู้เรียนอาชีวศึกษาเพิ่มขึ้น โดยมีสัดส่วนผู้เรียนอาชีวศึกษา : สามัญศึกษา ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย เป็น ๖๐ : ๔๐

ทั้งนี้เพื่อให้บรรลุวิสัยทัศน์ เป้าหมาย และกรอบการดำเนินงานดังกล่าว จึงได้กำหนด ยุทธศาสตร์และมาตรการ ดังนี้

ยุทธศาสตร์ที่ ๑ : ปฏิรูประบบการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับความต้องการของ ตลาดแรงงาน (demand – driven) และเอื้อต่อการเรียนรู้ตลอดชีวิต (lifelong learning) มีมาตรการที่สำคัญ ดังนี้ (๑) จัดระบบการเรียนรู้ให้ยืดหยุ่น เข้าถึงง่าย เพื่อเปิดโอกาสให้ กำลังคนเข้ามาเรียนและออกไปประกอบอาชีพ (๒) จัดระบบรับรองประสบการณ์ของบุคคล และระบบสะสมหน่วยการเรียนรู้ (credit bank system) (๓) พัฒนาหลักสูตรเน้นฐานสมรรถนะ หลักสูตรเชิงกว้าง และหลักสูตรเฉพาะทาง ควรมีวิชาแกนเพื่อพัฒนาทักษะพื้นฐาน (๔) ให้มีการจัดการศึกษา และเรียนรู้ที่บูรณาการกับการทำงาน (Worked Integrated Learning : WIL) (๕) ปรับปรุงหลักสูตรและวิธีการเรียนการสอนให้เน้น “คุณธรรม นำความรู้” และทำให้ ผู้เรียน “รู้จักคิด” (๖) ยกกระดับความสามารถในเรื่องภาษาโดยเฉพาะภาษาไทย ภาษาอังกฤษ กับความรู้พื้นฐานด้านคอมพิวเตอร์เพื่อให้สามารถใช้งานได้จริง (core competency) (๗) ใช้ ระบบเทคโนโลยีเข้ามาช่วยสนับสนุนในกระบวนการเรียนการสอน (๘) สนับสนุนให้ผู้จบ การศึกษารู้จักสร้างงานประกอบอาชีพอิสระ (๙) ปลุกฝังความรู้ ความเข้าใจ ในการศึกษาเพื่อ การเตรียมคนเข้าสู่อาชีพ และ (๑๐) ให้ความสำคัญกับการพัฒนาระบบแนะแนวการศึกษา และอาชีพ

ยุทธศาสตร์ที่ ๒ : พัฒนาคุณภาพกำลังคนทุกระดับ มีมาตรการที่สำคัญ ดังนี้ (๑) ให้มีการพัฒนากำลังคนระดับกลางให้มีความรู้และทักษะเพื่อเป็นแรงงานที่มีทักษะฝีมือ (skill intensive) และในอนาคตให้เป็นแรงงานที่ใช้ทักษะและสมองในการปฏิบัติงาน (brain intensive) (๒) พัฒนากำลังคนระดับสูงเพื่อ วิจัยและพัฒนานวัตกรรม (๓) เปิดโอกาสให้ ผู้สูงอายุได้พัฒนาตนเอง (๔) สร้างสังคมแห่งการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการจัดการความรู้เป็น เครื่องมือขับเคลื่อนการดำเนินงาน (๕) ส่งเสริมให้มีการพัฒนาทักษะ ความรู้ ความสามารถ ของกำลังคนทุกระดับด้วยการเรียนรู้ผ่านสื่อที่หลากหลาย (๖) ส่งเสริมความเป็นเลิศของเด็ก และเยาวชนที่มีความสามารถพิเศษ (gifted & talented) ให้สามารถพัฒนาอย่างเต็มศักยภาพ และ (๗) สนับสนุนให้สถาบันการศึกษาต่างๆ มีการแข่งขันกันในการชิงคุณภาพผลผลิต มุ่งเน้นสู่

ความเป็นเลิศ (Academic Excellence) โดยให้สถาบันที่มีความพร้อมมุ่งพัฒนาสู่ระดับสากลในสาขาวิชาที่มีความเชี่ยวชาญ

ยุทธศาสตร์ที่ ๓ : เร่งผลิตและพัฒนากำลังคนด้านอาชีวศึกษาให้มีปริมาณและคุณภาพสอดคล้องกับความต้องการ มีมาตรการที่สำคัญ ดังนี้ (๑) เปลี่ยนค่านิยมการศึกษาในระดับอุดมศึกษา และส่งเสริมค่านิยมด้านอาชีวศึกษาเพื่อผลิตบุคลากรที่มีคุณภาพและทักษะในสาขาอาชีพต่าง ๆ (๒) ส่งเสริมการศึกษาตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (การศึกษานอกระบบ) โดยเน้นการจัดการศึกษาร่วมกับสถานประกอบการ สถาบันอาชีวศึกษาและวิทยาลัยชุมชนในพื้นที่ (๓) สนับสนุนการจัดการศึกษามัธยมศึกษาสายเทคนิค (กรณีไม่ต้องการเลือกเรียนสายอาชีพโดยตรงมากขึ้น ให้ผู้จบการศึกษาที่ไม่ต้องการศึกษาต่อสามารถทำงานในระดับ semi-skilled ได้ (๔) พัฒนาหลักสูตรฐานวิชาชีพต่อยอดจากการศึกษาภาคบังคับ เพื่อให้ผู้จบการศึกษามีทักษะ ความรู้ด้านอาชีพ (๕) พัฒนาระบบแนะแนวตั้งแต่มัธยมศึกษา เพื่อสนับสนุนให้นักเรียนระดับมัธยมศึกษาเลือกเรียนสายอาชีพเพิ่มมากขึ้นตามเป้าหมายเป็นร้อยละ ๖๐ ในปี ๒๕๖๑ (๖) เพิ่มสัดส่วนผู้เรียนสายช่างให้มากขึ้น ในสัดส่วนมากกว่าสายที่ไม่ใช่ช่าง เช่น บัญชี บริหารธุรกิจ เป็นต้น (๗) ปรับวิธีการสอนเพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนสายช่างทั้ง “ทำเป็นและคิดเป็น” และเป็น “คนดี” (๘) จัดการศึกษาและเรียนรู้อาชีวศึกษา โดยเน้นการปฏิบัติในสัดส่วนมากกว่าทฤษฎี และ (๙) สนับสนุนและพัฒนาห้องทดลองปฏิบัติการให้ทันสมัยอยู่เสมอ

ยุทธศาสตร์ที่ ๔ : ผลิตและพัฒนากำลังคนโดยเฉพาะนักวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเพิ่มขึ้นให้เพียงพอต่อความต้องการในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ มีมาตรการที่สำคัญ ดังนี้ (๑) ส่งเสริมให้นักเรียนเลือกเรียนสายวิทยาศาสตร์เพิ่มมากขึ้น และส่งเสริมการศึกษาพื้นฐานด้านศิลปวิทยาศาสตร์ (Liberal Arts Education) (๒) สนับสนุนผู้เรียนสายวิทยาศาสตร์เข้า ศึกษาต่อระดับอุดมศึกษาสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (๓) ส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน S&T (๔) จัดทำฐานข้อมูลกำลังคนด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (๕) ปรับปรุงกฎ ระเบียบที่เป็นอุปสรรค นำเข้าบุคลากรสาขาขาดแคลน และ (๖) ศึกษาวิเคราะห์ความต้องการกำลังคนสาขาต่างๆ ที่แท้จริงและเชื่อมโยงกับสาขาการศึกษานำเข้าแรงงานกรณีที่เป็น

ยุทธศาสตร์ที่ ๕ : ฝึกอบรมระยะสั้นเพื่อยกระดับความสามารถกำลังแรงงาน มีมาตรการที่สำคัญ ดังนี้ (๑) พัฒนาหลักสูตรระยะสั้นร่วมกับผู้ประกอบการตามความต้องการของกำลังแรงงาน (๒) สนับสนุน ส่งเสริมการฝึกอบรมระยะสั้นให้กับแรงงานและหรือผู้สำเร็จการศึกษา (๓) จัดการฝึกอบรมอาชีพต่อยอดให้ผู้จบการศึกษภาคบังคับ (๙+๑)

หรือมัธยมศึกษาตอนปลาย (๑๒+๑) ที่ไม่ได้ศึกษาต่อเพื่อให้มีทักษะเพื่อการประกอบอาชีพ (๔) เชื่อมโยงความรู้ของปราชญ์ชาวบ้าน ภูมิปัญญาท้องถิ่นกับสถานศึกษา (๕) พัฒนาระบบมาตรฐานวิชาชีพและมาตรฐานฝีมือแรงงาน ให้ เป็นที่ยอมรับ และพัฒนาระบบค่าตอบแทนตามสมรรถนะ (๖) พัฒนาครูฝึกให้มีคุณภาพและความสามารถก้าวหน้าทันกับวิทยาการสาขาต่างๆ ที่เปลี่ยนแปลงไป (๗) พัฒนาเครือข่ายห้องปฏิบัติการ (shops) ให้สามารถใช้ประโยชน์ร่วมกันได้อย่างมีประสิทธิภาพ (๘) เสริมสร้างคุณลักษณะที่พึงประสงค์ (core competencies) โดยสอดแทรกในหลักสูตรฝึกอบรม (๙) สนับสนุนให้แรงงานมีการเรียนรู้ตลอดชีวิต โดยสนับสนุนการจัดทำสื่อการเรียนการสอน ในทุกสาขาอาชีพ และเผยแพร่ผ่านสถานประกอบการ (๑๐) ยกระดับมาตรฐานวิชาชีพสู่ระดับสากล รองรับเขตการค้าเสรี และ (๑๑) จัดให้มีการสำรวจความต้องการฝึกอบรม (training needs) ในระดับชาติของสถานประกอบการ

ยุทธศาสตร์ที่ ๖ : เสริมสร้างความยั่งยืนให้กับภาคการผลิตและบริการที่เชื่อมโยงกับการพัฒนากำลังคน มีมาตรการที่สำคัญ ดังนี้ (๑) ส่งเสริมการค้นคว้าวิจัยและพัฒนาด้านเทคโนโลยี (๒) รักษาและเพิ่มผลิตภาพให้สูงขึ้น ด้วยการปรับสถานศึกษาที่ตั้งอยู่ในแต่ละจังหวัดให้เป็นแหล่งเรียนรู้ของเกษตรกรอย่างแท้จริง (๓) สร้างกลไกการวิจัยและถ่ายทอดความรู้และเทคโนโลยีระหว่างภาคธุรกิจ เอกชน สถานประกอบการ กับสถาบันอุดมศึกษาและอาชีวศึกษา (๔) ส่งเสริมการค้นคว้าวิจัยและพัฒนากระบวนการผลิตเป็นเครือข่ายกับสถานประกอบการ เพื่อพัฒนาหลักสูตร และเป็นแหล่งฝึกฝนการปฏิบัติงานจริง (๕) ส่งเสริมสถานศึกษาในกรุงเทพฯ และปริมณฑล รวมทั้งในกลุ่มจังหวัดหลักของแต่ละภูมิภาค ซึ่งมีความพร้อมเรื่องบุคลากรและห้องทดลอง (๖) ปรับรูปแบบขององค์กรและ หรือกฎกติกาต่างๆ ที่เอื้ออำนวยให้นักวิทยาศาสตร์และนักวิจัย มีความก้าวหน้าในวิชาชีพ (career path) และ (๗) สนับสนุนภาคอุตสาหกรรมที่มีลักษณะการผลิตและผลผลิตที่คล้ายกันให้ร่วมมือกันจัดตั้งศูนย์ฝึกอบรมเฉพาะกลุ่มอุตสาหกรรม

ยุทธศาสตร์ที่ ๗ : สร้างเสริมความเข้มแข็งให้ครู คณาจารย์ และผู้บริหารสถาบันการศึกษา มีมาตรการที่สำคัญ ดังนี้ (๑) พัฒนาระบบ การผลิตครู - อาจารย์ สำหรับการศึกษายาชีพ หรือผลิตครูช่างให้มีคุณภาพและพอเพียง (๒) พัฒนาครูประจำการและผู้บริหารอย่างต่อเนื่อง สม่ำเสมอ (๓) พัฒนาครู-อาจารย์ สถาบันการศึกษา เพื่อการวิจัยและพัฒนาสร้างผลผลิตเชิงพาณิชย์ (๔) จัดทำมาตรฐานวิชาชีพครูและผู้บริหารสถาบันการศึกษาอาชีวศึกษา (๕) สร้างแรงจูงใจให้ผู้มีประสบการณ์ในอาชีพมาเป็นครู- อาจารย์การศึกษาอาชีพ โดยให้ค่าตอบแทนตามความสามารถ (pay per performance) ร่วมมือกับองค์กรวิชาชีพครูในการพัฒนาสมรรถนะและยกระดับมาตรฐานคุณภาพครู (๗) ปรับระบบการคัดเลือกและ

พัฒนาคุณภาพของครูที่มีอยู่ หรือสร้างครูใหม่ที่มีคุณภาพ มาตรฐานสูง (๘) พัฒนาครู อาจารย์ทางด้านการแนะแนวนักศึกษา ก่อนศึกษาต่อในระดับอาชีวศึกษา และอุดมศึกษา (๙) พัฒนาคุณภาพครู อาจารย์อย่างต่อเนื่อง โดยเชื่อมโยง “ความสามารถ ” ที่เพิ่มขึ้นกับ ค่าตอบแทนที่สูงขึ้น และเน้นการสร้างครูและอาจารย์รุ่นใหม่ และ (๑๐) ยกกระดับคุณภาพครู/ ครูฝึก หรือครูช่างโดยเร่งด่วน เพื่อให้ทันกับวิทยาการและเทคโนโลยีสมัยใหม่

ยุทธศาสตร์ที่ ๘ : พัฒนาระบบบริหารจัดการให้มีประสิทธิภาพ มีมาตรการที่สำคัญ ดังนี้ (๑) จัดตั้ง คณะกรรมการร่วมระหว่างภาครัฐและเอกชน เพื่อกำหนดนโยบาย เป้าหมาย วางแผนผลิตและพัฒนากำลังคนของประเทศ (๒) เร่งรัดให้มีการพัฒนากรอบ คุณวุฒิแห่งชาติ(NQF) พัฒนาระบบคุณวุฒิวิชาชีพ และจัดตั้งสถาบันคุณวุฒิวิชาชีพ(ท) กำหนด ศักยภาพและความเชี่ยวชาญของสถาบันอาชีวศึกษาและอุดมศึกษา ที่สอดคล้องกับการ พัฒนากลุ่มจังหวัด /จังหวัด (๔) สร้างกลไกประสานความร่วมมือในการผลิตและพัฒนา กำลังคนระดับประเทศและในระดับกลุ่มจังหวัด /จังหวัด (๕) จัดตั้งสถาบันการอาชีวศึกษาให้ สอดคล้องกับการพัฒนากลุ่มจังหวัด (๖) กำหนดมาตรฐานตัวชี้วัดสถานศึกษาที่เปิดสอนใน แต่ละสาขาวิชา (๗) ปรับกระบวนทัศน์ให้เห็นความสำคัญของการลงทุนด้านผลิตและพัฒนา กำลังคน สร้างค่านิยมการเรียนอาชีวศึกษา ประกันการมีงานทำ ปรับระบบค่าตอบแทนตาม สมรรถนะ (๘) ปรับบทบาทและโครงสร้างการจัดการศึกษาในระดับอาชีวศึกษาและ อุดมศึกษา และ (๙) จัดสรรงบประมาณให้เอื้อต่อการพัฒนาการศึกษาและสอดคล้องกับ ยุทธศาสตร์ชาติในด้านต่างๆ

ยุทธศาสตร์ที่ ๙ : สร้างระบบความร่วมมือและเครือข่ายการผลิตและพัฒนา กำลังคน มีมาตรการที่สำคัญ ดังนี้ (๑) จัดระบบฐานข้อมูลความต้องการกำลังคนและ ศักยภาพการผลิตที่เชื่อมโยงเป็นระบบและเข้าถึงได้ง่าย (๒) กำหนดทิศทางความต้องการ กำลังคน และจัดตั้งเครือข่ายสถาบันการศึกษา องค์กรผู้ใช้กำลังคนใน ส่วนกลาง ภูมิภาค จังหวัด กลุ่มจังหวัด (๓) สนับสนุนเครือข่ายสมาคมวิชาชีพที่เข้มแข็ง (๔) สนับสนุนสถาน ประกอบการให้เข้ามามีส่วนช่วยผลิตและพัฒนากำลังคน (๕) ประสานสื่อมวลชนเพื่อสร้าง ความตระหนักและความสำคัญใน การศึกษาเพื่ออาชีพ (๖) พัฒนาระบบการติดตามผลการ ดำเนินงานของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการผลิตและพัฒนากำลังคนให้ครบวงจร (๗) เสริมสร้างความร่วมมือระดับพหุภาคีและไตรภาคีกับประเทศในอาเซียน EU หรือภูมิภาค อื่นๆ เพื่อพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ (๘) จัดทำความร่วมมือระหว่างสมาคม หรือหน่วยงาน ทางด้านวิชาชีพที่มีบุคลากรซึ่งมีความเชี่ยวชาญในแต่ละสาขา มาร่วมถ่ายทอดความรู้ และ

ประสบการณ์จริง และ (๙) จัดตั้งคณะกรรมการที่เป็นผู้แทนจากหน่วยงานต่างๆ ในการพัฒนาระบบข้อมูลกำลังคนร่วมกัน

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา จึงขอเสนอต่อสภาการศึกษา เพื่อพิจารณาให้ความเห็นชอบ (ร่าง) ยุทธศาสตร์และมาตรการด้านการผลิตและพัฒนากำลังคนที่ สอดคล้องกับข้อเสนอการปฏิรูปการศึกษา ในทศวรรษที่สอง (พ.ศ. ๒๕๕๒ – ๒๕๖๑) และให้เสนอต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาต่อไป

(รายละเอียดปรากฏตามเอกสารประกอบการประชุมระเบียบวาระที่ ๓.๒)

การพิจารณา

ที่ประชุมได้ร่วมกันพิจารณา โดยมีความคิดเห็น ข้อเสนอแนะ สรุปได้ดังนี้

ประธาน มีความเห็นว่า (ร่าง) ยุทธศาสตร์และมาตรการ ด้านการผลิตและพัฒนา กำลังคน เป็นเรื่องที่มีความสำคัญและตอบสนองต่อข้อเสนอการปฏิรูปการศึกษา ในทศวรรษที่สอง (พ.ศ. ๒๕๕๒ – ๒๕๖๑) ถ้าที่ประชุมให้ความเห็นชอบและให้นำเสนอต่อคณะรัฐมนตรี ให้ความเห็นชอบ กระทรวงและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง จะได้นำยุทธศาสตร์/มาตรการดังกล่าว ไปร่วมกันดำเนินการเพื่อ ผลักดันและขับเคลื่อนการปฏิรูปการศึกษาในทศวรรษที่สองไปสู่ การปฏิบัติต่อไป

ศาสตราจารย์ยงยุทธ ยุทธวงศ์ มีความเห็นว่า (ร่าง) ยุทธศาสตร์และมาตรการ ด้านการผลิตและพัฒนา กำลังคนมีความสอดคล้องกับข้อเสนอของการปฏิรูปการศึกษาในทศวรรษที่สอง (พ.ศ. ๒๕๕๒ – ๒๕๖๑) รวมทั้งสอดคล้องกับรายงานการวิจัย เรื่อง การศึกษาความต้องการกำลังคนเพื่อวางแผนการผลิตและพัฒนา กำลังคนของประเทศไทย ซึ่งดำเนินการโดย สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย (TDRI) แต่ (ร่าง) ยุทธศาสตร์และมาตรการ ด้านการผลิตและพัฒนา กำลังคนมีความครอบคลุมมากกว่า

ทั้งนี้ ได้เสนอความเห็นเพิ่มเติม ๔ ประการ สรุปได้ดังนี้

๑) ยุทธศาสตร์ที่ ๑ มาตรการที่ ๑ การจัดระบบการเรียนรู้ให้ยืดหยุ่น เข้าถึงง่ายและเปิดโอกาส ให้กำลังคนเข้ามาเรียนรู้และออกไปประกอบอาชีพ ควรเพิ่มคำว่า มีความหลากหลาย เพื่อให้มีแนวทาง ที่เป็นทางเลือกมากขึ้น รวมทั้ง ควรเพิ่มเรื่อง การจัดระบบการศึกษาในท้องถิ่นให้ครบวงจร เพื่อให้ผู้เรียนส่วนใหญ่ไม่ต้องละทิ้งท้องถิ่นมาศึกษาต่อ ในเมือง

๒) ยุทธศาสตร์ที่ ๔ ไม่เห็นด้วยกับการแปลคำว่า liberal arts ว่าศิลปวิทยาศาสตร์ เสนอให้แปลว่า เสรีศิลปศาสตร์ ซึ่งใกล้เคียงมากกว่าคำว่าศิลปวิทยาศาสตร์

๓) ยุทธศาสตร์ที่ ๘ การพัฒนาระบบบริหารจัดการให้มีประสิทธิภาพ ควรมีการสนับสนุนผู้เรียนโดยระบบการเงิน ตามอุปสงค์ (demand side financing) เพื่อให้สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ที่ ๑๑ การบริหารจัดการความไม่สอดคล้องระหว่างอุปสงค์กับอุปทาน ในรายงาน การวิจัยเรื่องการศึกษาความต้องการกำลังคนเพื่อวางแผนการผลิตและพัฒนา กำลังคนของประเทศ

๔) ยุทธศาสตร์ที่ ๙ ควรมีความชัดเจนเรื่อง การส่งเสริมภาคเอกชน ในการจัดการศึกษา โดย อาจมีการสร้างแรงจูงใจ ด้านต่างๆ เช่น ด้านภาษีอากร เป็นต้น รวมทั้งการสนับสนุนภาคเอกชน ให้จัดการศึกษา สอดคล้องกับการดำเนินธุรกิจ นอกจากนี้ ควร ส่งเสริมองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นให้เข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาได้มากขึ้น

นายชิงชัย หาญเจนลักษณ์ มีความเห็น ๒ ประการ ดังนี้

๑) ควรเพิ่มเรื่อง การสร้างแรงจูงใจสำหรับ ผู้เรียนอาชีวศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสร้างแรงจูงใจให้กับแรงงานระดับกลาง

๒) ควรส่งเสริมภาคเอกชน ให้เข้ามามีส่วน ร่วมในการจัดการศึกษา ให้มากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การทำงาน ควบคู่ กับการเรียน หรือการฝึกงาน และ ควร เป็นการฝึกปฏิบัติงานอย่างแท้จริง รวมทั้งควรมีมาตรการการสร้าง แรงจูงใจที่เป็นทั้งเชิงบวกและเชิงลบ ควรนำเรื่องนี้เพื่อหารือกับนายกรัฐมนตรีในคณะ กรรมการร่วมภาครัฐและภาคเอกชน(กรอ.) เพื่อกำหนดแนวทางการดำเนินงานร่วมกันระหว่าง ๓ สถาบันที่เกี่ยวข้อง คือสภาหอการค้าแห่งประเทศไทย สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย และสมาคมธนาคารแห่งประเทศไทย

ศาสตราจารย์ธีรวุฒิ บุญยโสภณ เห็นด้วยกับยุทธศาสตร์ที่ ๘ มาตรการที่ ๕ ว่าให้มีการจัดหลักสูตรอาชีวศึกษาระดับต้น ระดับกลาง และระดับเทคโนโลยีเฉพาะทางให้ มีความต่อเนื่องเชื่อมโยงกัน แต่ควรเพิ่มคำว่าหรือระดับปฏิบัติการต่อจากระดับเทคโนโลยีเฉพาะทาง เพราะถ้า เป็นระดับเทคโนโลยีเฉพาะทาง จะ หมายถึง อุตสาหกรรม เพียง อย่างเดียว แต่หลักสูตร อาชีวศึกษา ประกอบด้วย ๕ กรรม คืออุตสาหกรรม เกษตรกรรม พาณิชยกรรม ศิลปกรรมและคหกรรม

พระธรรมโกศาจารย์ เสนอว่า จากสภาพปัญหา ปัจจุบันที่มีความต้องการกำลัง คนที่มีคุณภาพ มีความรู้ มีทักษะในวิชาชีพ มีคุณธรรม จริยธรรม และจรรยาบรรณในการทำงาน แต่ในยุทธศาสตร์ที่ ๒ การพัฒนาคุณภาพ กำลังคนทุกระดับ ไม่ปรากฏเรื่องคุณธรรม

จริยธรรม จึงควรเพิ่มเรื่องคุณธรรม จริยธรรมหรือคุณลักษณะที่จำเป็นไว้ในยุทธศาสตร์ที่ ๒ ด้วย

นายแพทย์อำพล จินดาวัฒนะ มีข้อสงสัย และไม่แน่ใจ เรื่องความหมายของคำว่า labor intensive ว่าหมายถึงแรงงานระดับล่างใช้หรือไม่ เพราะเข้าใจว่าความหมายของ labor intensive หมายถึงงานที่ต้องการใช้คนจำนวนมาก เช่น งานด้านการแพทย์และสาธารณสุข งานด้านการศึกษา ซึ่งไม่สามารถใช้เทคโนโลยีแทนได้มาก จึงขอให้ ฝ่ายเลขา นุการ ฯ ตรวจสอบความถูกต้องด้วย เนื่องจากเป็นยุทธศาสตร์ระดับชาติ

นอกจากนี้ มีความเห็นเพิ่มเติม ๓ ประการ ดังนี้

๑) ยุทธศาสตร์ที่ ๒ เห็นว่ามีแต่มาตรการ การส่งเสริมด้าน ความคิด และทักษะในวิชาชีพ ส่วนด้านจิตใจหายไป จึงควรเพิ่มเติมเรื่อง การมีหัวใจของความเป็นมนุษย์ ความมีคุณธรรม จริยธรรม รวมทั้งขอให้ฝ่ายเลขานุการ ฯ ตรวจสอบคำว่า brain intensive ว่ามีการใช้กันอย่างแพร่หลายหรือไม่

๒) ยุทธศาสตร์ที่ ๓ การเร่งผลิตและพัฒนากำลังคนด้านอาชีวศึกษาให้มีปริมาณและคุณภาพสอดคล้องกับความต้องการ ปัจจุบันคนไทยให้ความสนใจเข้าเรียนอาชีวศึกษา น้อย มุ่งแต่ศึกษาต่อ ในระดับปริญญา เห็นว่ามาตรการแรกที่ให้เปลี่ยนค่านิยมการศึกษาในระดับอุดมศึกษา และส่งเสริมค่านิยมด้านอาชีวศึกษา เป็นมาตรการที่ มีน้ำหนักไม่เพียงพอ อาจต้องแก้ไขโดยใช้คำว่าปรับกระบวนทัศน์การศึกษา ในประเทศที่พัฒนาแล้วจะส่งเสริม ให้เข้าเรียนต่อระดับอาชีวศึกษาและไปปฏิบัติงานกันอย่างจริงจัง ดังนั้นจึงควรปรับกระบวนทัศน์ ยุทธศาสตร์ที่ ๓ ต้องเน้นย้ำและส่งเสริมให้สังคมเห็นความสำคัญของคนที่ทำงานเก่งมากกว่า เรียนเก่ง โดยส่งเสริมและสนับสนุนให้บุตรหลานเข้าเรียนระดับอาชีวศึกษามากขึ้น

๓) ยุทธศาสตร์ที่ ๔ ผลิตและพัฒนากำลังคนโดยเฉพาะนักวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีให้เพิ่มขึ้นเพียงพอกับความต้องการในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ และมีความเห็นว่า ควรมีมาตรการเพื่อให้ระบบการศึกษา สามารถช่วยพัฒนาตลาดแรงงาน สายวิทยาศาสตร์เทคโนโลยี เพื่อให้การผลิตกำลังคนสอดคล้องกับความต้องการของตลาด โดยอาจมี มาตรการ การ สร้างตลาด สร้างวิชาชีพหรือสร้างควมมีศักดิ์ศรีของสาย วิทยาศาสตร์เทคโนโลยีให้เกิดผลในทางปฏิบัติมากขึ้น

ปลัดกระทรวงวัฒนธรรม (นายวีระ โรจน์พจนรัตน์) เห็นด้วยกับ (ร่าง) ยุทธศาสตร์ และมาตรการด้านการผลิตและพัฒนากำลังคนสอดคล้องกับข้อเสนอการปฏิรูปการศึกษาใน ทศวรรษที่สอง (พ.ศ. ๒๕๕๒ – ๒๕๖๑) ในภาพรวม และเห็นว่า เป็นยุทธศาสตร์ที่ดีและ มี ความทันสมัย โดยมีความคิดเห็นเพิ่มเติม ๒ ประการ ดังนี้

๑) สถานการณ์และปัญหาด้านกำลังคนโดยรวมของ ประเทศ มีความสอดคล้องกับนโยบายรัฐบาลเรื่องแนวโน้มการขยายตัวอุตสาหกรรมใหม่ ซึ่งมีผลกระทบต่อเศรษฐกิจและความต้องการตลาดที่เพิ่มขึ้น ประเทศไทยมีความได้เปรียบด้านทำเลที่ตั้ง ความหลากหลายทางชีวภาพ วัฒนธรรมประเพณี และวิถีชีวิตที่เป็นเอกลักษณ์ของท้องถิ่น รวมทั้งความสามารถในการให้บริการที่เป็นมาตรฐาน ซึ่ง มีความสอดคล้องกับนโยบายเศรษฐกิจเชิงสร้างสรรค์ ซึ่งประกอบด้วย ๔ สาขา คือ (๑) การสืบทอดมรดกทางวัฒนธรรม (๒) ศิลปะการแสดง (๓) สื่อสมัยใหม่ เช่น ภาพยนตร์ วิทยุทัศน์ การพิมพ์ การกระจายเสียงและดนตรี และ (๔) สาขาการออกแบบแฟชั่น สถาปัตยกรรม และซอฟต์แวร์ ซึ่งรัฐบาลให้ความสำคัญกับนโยบายดังกล่าวและได้จัดสรรงบประมาณให้กับกระทรวงต่างๆ ๗ กระทรวงไปดำเนินการแล้ว แต่ในรายละเอียดของยุทธศาสตร์ ไม่ได้มีการขยายความ เรื่องนโยบายเศรษฐกิจเชิงสร้างสรรค์ไว้ ขอให้เพิ่มเติมยุทธศาสตร์หรือมาตรการ การผลิตบุคลากรเพื่อรองรับนโยบายเศรษฐกิจเชิงสร้างสรรค์ ไว้ในยุทธศาสตร์ที่ ๔ หรือ ๕

๒) เห็นด้วยกับ พระธรรมโกศาจารย์ ที่เสนอ เรื่อง การพัฒนา กำลัง คนด้านคุณธรรม จริยธรรม และเสนอให้เพิ่มมาตรการเรื่องความปรองดองและความเป็นประชาธิปไตย ผสมรวมไว้กับเรื่องคุณธรรมจริยธรรมด้วย

รองศาสตราจารย์ทองอินทร์ วนศ์โสธร เห็นด้วยกับ (ร่าง) ยุทธศาสตร์และมาตรการด้านการผลิตและพัฒนากำลังคนที่สอดคล้องกับข้อเสนอการปฏิรูปการศึกษา ในทศวรรษที่สอง (พ.ศ. ๒๕๕๒ – ๒๕๖๑) และชื่นชมว่า เป็นยุทธศาสตร์ที่ดี โดยมีความเห็นเพิ่มเติมที่สำคัญ ๒ ประการ ดังนี้

๑) เรื่องที่มีความจำเป็นเร่งด่วนต้องดำเนินการคือ ยุทธศาสตร์ที่ ๘ มาตรการที่ ๑ การจัดตั้งคณะกรรมการร่วมภาครัฐและเอกชนเพื่อวางแผนการผลิตและพัฒนากำลังคนระดับชาติ (กรอ.) ถ้ายังไม่มี การจัดตั้งคณะกรรมการดังกล่าว อาจแต่งตั้งเป็นคณะทำงานหรือคณะอนุกรรมการในคณะกรรมการร่วมภาครัฐและเอกชนเพื่อวางแผนการผลิตและพัฒนากำลังคนระดับชาติ

๒) รายงานการวิจัย เรื่อง การศึกษาความต้องการกำลังคนเพื่อวางแผนการผลิตและพัฒนากำลังคนของประเทศ ตั้งเป้าหมายไว้ว่าปีการศึกษาเฉลี่ยของคนไทยในปี ๒๕๖๐ หรือ ๒๕๖๑ จะเป็น ๑๒ ปี ในขณะที่ปัจจุบันเป็น ๘.๗ ปี และพบว่าปัจจุบันประเทศไทยมีแรงงานในระดับประถมศึกษาปีที่ ๖ จำนวน ๒๑ ล้านคน ดังนั้นการกำหนดเป้าหมายให้เป็น ๑๒ ปี คงเป็นไปได้ ดังนั้นในยุทธศาสตร์ที่ ๕ มาตรการที่ ๓ การจัดฝึกอบรมอาชีพต่อยอดให้ผู้

จบการศึกษาภาคบังคับ (๙+๑) หรือมัธยมศึกษาตอนปลาย (๑๒+๑) ควรเพิ่มให้กับผู้ที่จบการศึกษา (๖+๑) ซึ่งเป็นแรงงานส่วนใหญ่ของประเทศไทยที่ต้องให้ความสำคัญด้วย

รองเลขาธิการคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (นางสาวสุวรรณี คำมั่น) มีความเห็น ๓ ประการ ดังนี้

๑) ทิศทางการพัฒนาประเทศในอนาคต เป็นทิศทางที่มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้สามารถพึ่งตนเองได้มากขึ้น ซึ่งความหมายของการพึ่งตนเองได้มากขึ้น ในโครงสร้างภาคการผลิตและบริการ คือการใช้ความรู้และภูมิปัญญาเชื่อมโยง การผลิตสินค้า ไม่ใช่เชื่อมโยงกับ อิเล็กทรอนิกส์หรือ อยานยนต์ อย่างเดียว ดังนั้นเพื่อความยั่งยืน จึงควรให้ความสำคัญและมุ่งเน้นกับยุทธศาสตร์การสร้าง องค์ความรู้ หรือเศรษฐกิจฐานความรู้ให้มากขึ้น

๒) ขอให้ปรับแก้ ถ้อยคำใน ยุทธศาสตร์ที่ ๘ มาตรการที่ ๘ โดยแทนที่จะเขียนว่า จัดสรรงบประมาณให้เอื้อต่อการพัฒนาการศึกษาและสอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติ ควรเขียนในลักษณะ ใช้กลไกทางการเงินเป็นเครื่องมือในการกำหนดผลิตภัณฑ์การผลิต กำลังคนให้สอดคล้องกับความต้องการของประเทศ ในลักษณะเดียวกับยุทธศาสตร์การปฏิรูปการเงินเพื่อการอุดมศึกษา

๓) เห็นด้วยกับการผลิตกำลังคนในอนาคตว่า ต้องวางแผนการผลิตให้สอดคล้องกับลักษณะของประชากรและคุณลักษณะของคนในศตวรรษที่ ๒๑ ที่เน้นการสร้างคุณธรรม จริยธรรม โดยเป็น คุณธรรมจริยธรรมในความหมายของกำลังคน ที่มีทั้งเรื่องการสร้างเครือข่าย การยอมรับฟังความคิดเห็นของ ผู้อื่น และการทำงานร่วมกับผู้อื่น ซึ่งได้กล่าวไว้แล้วในสถานการณ์ปัจจุบัน แต่ยังไม่ชัดเจนในยุทธศาสตร์ อย่างไรก็ตาม เห็นว่ายุทธศาสตร์ที่ ๘ เป็นหัวใจสำคัญในการขับเคลื่อนการศึกษา เพราะ มีมาตรการที่จะไม่ ขยายการจัดตั้งสถาบันอุดมศึกษาและวิทยาเขต ดังนั้นควรมีมาตรการด้านอื่นๆ เข้ามาร่วมกำหนดด้วย

ศาสตราจารย์วิรุณ ตั้งเจริญ มีความเห็น ๓ ประการ ดังนี้

๑) เป้าหมายของปี ๒๕๖๑ ข้อ (๑) ที่ว่าขยายการศึกษาระบบทวิภาคี สหกิจศึกษา และการฝึกงานให้มากขึ้น โดยมีสัดส่วนผู้เรียนในระบบทวิภาคี และสหกิจศึกษา เป็นร้อยละ ๓๐ ของผู้เรียนอาชีวศึกษาและอุดมศึกษา มีความเห็นว่าร้อยละ ๓๐ เป็นเป้าหมายที่ต่ำเกินไป ควรกำหนดเป้าหมายให้สูงขึ้น เนื่องจาก ทวิภาคีกับสหกิจศึกษาเป็นเรื่องที่มีความสำคัญมากในอนาคต ทั้งระดับอาชีวศึกษาและระดับอุดมศึกษา

๒) วิสัยทัศน์ ที่กำหนดว่า พัฒนาระบบการผลิตและกำลังคนโดยเน้นความร่วมมือทุกภาคส่วนทั้งภาครัฐ และภาคเอกชน เสนอให้รวม ภาคเกษตรกรรม และภาคชุมชน ไว้ด้วย เพราะในอนาคตไม่ได้ผลิตกำลังคนเพื่อรองรับภาคอุตสาหกรรมเพียงอย่างเดียว

๓) การแปลความหมายของคำว่า liberal arts คือศิลปศาสตร์ ในยุทธศาสตร์ที่ ๔ มีความเหมาะสมแล้ว ทั้งนี้ขอให้ฝ่ายเลขานุการฯ ตรวจสอบความหมายของคำว่า core competency ในสไลด์ที่นำเสนอของยุทธศาสตร์ที่ ๕ ที่ใช้ภาษาไทยว่าเสริมสร้างคุณลักษณะที่พึงประสงค์ นั้น เสนอให้ใช้คำว่า สมรรถนะหลัก ซึ่งมีความเหมาะสม มากกว่าคุณลักษณะที่พึงประสงค์

รองศาสตราจารย์วุฒิสาร ตันไชย มีความเห็น ๒ ประการ ดังนี้

๑) เห็นด้วยกับยุทธศาสตร์ที่เสนอ แต่ไม่แน่ใจว่ายุทธศาสตร์ดังกล่าวได้พิจารณาเรื่องความเปลี่ยนแปลง ของการรวม กลุ่มอาเซียน ในระยะสั้น ซึ่ง จะมีผลกระทบรุนแรงในภาคแรงงานของประเทศไทยใน ๕ ปีข้างหน้าไว้ด้วยหรือไม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ความสามารถในการแข่งขันด้านต่าง ๆ ที่จะต้องเกิดการแข่งขันกับกลุ่มคนในอาเซียนซึ่ง จะเป็นเสรีมากขึ้นในปี ค.ศ. ๒๐๑๕ ดังนั้นจึงควรให้ความสำคัญกับ ยุทธศาสตร์บางยุทธศาสตร์ เพื่อรองรับความเปลี่ยนแปลงของการรวมกลุ่มอาเซียนให้มากขึ้นด้วย

๒) การผลิตกำลัง คนภาครัฐ ควรสร้างเจตคติที่ดี โดยควร ให้เชื่อมโยงกับการเตรียมการจัดการศึกษาทั้งระบบ นอกจากนี้ ควรให้ความสำคัญกับระบบการ ฝึกงานอย่างแท้จริง เพื่อสามารถ ผลิตกำลังคน ให้ตอบสนอง กับความต้องการของตลาดได้มากขึ้น และควรให้ความสำคัญ เรื่องของ การเตรียมคน เข้าสู่ตลาดแรงงาน และการยกระดับคุณภาพแรงงานที่มีอยู่แล้ว ในตลาดให้มีสมรรถนะ ที่สูงขึ้น และให้ได้ค่าตอบแทนที่ดีขึ้น รวมทั้งควร กำหนดหน่วยงานที่รับผิดชอบให้ชัดเจนด้วย

รองศาสตราจารย์พฤทธิ ศิริบรรณพิทักษ์ มีความเห็นดังนี้

๑) เห็นด้วยว่า (ร่าง) ยุทธศาสตร์และมาตรการด้านการผลิตและพัฒนากำลังคนที่ สอดคล้องกับข้อเสนอการปฏิรูปการศึกษา ในทศวรรษที่สอง (พ.ศ. ๒๕๕๒ – ๒๕๖๑) เป็น ยุทธศาสตร์ที่มีความสำคัญและควรเร่งดำเนินการ แต่ควรจะปรับสำนวนภาษาให้ เป็นเชิงรุกมากขึ้น ตั้งแต่ชื่อยุทธศาสตร์ ซึ่งปัจจุบันไม่นิยมใช้คำว่า มาตรการ คู่กับคำว่า ยุทธศาสตร์ ดังนั้น อาจเปลี่ยนชื่อเป็น (ร่าง)ยุทธศาสตร์การผลิตและพัฒนากำลังคนของประเทศในช่วง การปฏิรูปการศึกษาในทศวรรษที่สอง พ .ศ. ๒๕๕๒- ๒๕๖๑ และมีความเห็นว่า (ร่าง) ยุทธศาสตร์ฉบับนี้ ไม่ใช่การดำเนินการให้สอดคล้องกับการปฏิรูป การศึกษาในทศวรรษที่

สอง แต่เป็นยุทธศาสตร์ที่ต้องดำเนินการใน ช่วงการปฏิรูปในทศวรรษที่สอง และไม่ควรใส่ วงเล็บไว้ที่พ.ศ. ๒๕๕๒-๒๕๖๑

๒) วิสัยทัศน์ ในแผนยุทธศาสตร์ทั่วไปจะระบุจุดมุ่งหมายเชิงยุทธศาสตร์ ไม่ ได้ระบุ แนวทางหรือวิธีการเชิงยุทธศาสตร์ โดยใน(ร่าง) ยุทธศาสตร์ฯ กำหนดวิสัยทัศน์ว่า พัฒนา ระบบการผลิต ซึ่งไม่ใช่จุดมุ่งหมาย ควรปรับให้เป็นจุดมุ่งหมาย เช่น อาจปรับว่า ระบบการ ผลิตและพัฒนากำลังคนมีความสอดคล้องกับความต้องการและมีประสิทธิภาพในการ เสริมสร้างการพัฒนาประเทศที่ยั่งยืนในระยะเวลา ๑๐ ปี

๓) ประเด็นยุทธศาสตร์ ควรกำหนดเป็นแนวทางเชิงรุก โดยมีข้อสังเกต เป็นราย ยุทธศาสตร์ ดังนี้

๓.๑) ยุทธศาสตร์ที่ ๑ กับ ๓ เป็นยุทธศาสตร์ที่มีความซ้ำซ้อนกัน และเน้นเรื่อง ตลาดแรงงานทั้งสองยุทธศาสตร์ ยุทธศาสตร์ที่ ๑ ไม่ควรเขียนว่าปฏิรูประบบการเรียนรู้ให้ สอดคล้องกับตลาดแรงงาน เพราะ เขียน รวม อยู่ใน ยุทธศาสตร์อื่น แล้ว แต่สิ่ง ที่ควรให้ ความสำคัญคือ แนวคิด เรื่องการศึกษาเพื่ออาชีพ เพราะการผลิตกำลังคนในประเทศไทย ปัจจุบันเน้นแนวคิดของการศึกษาเพื่ออาชีพ ความตระหนักในอาชีพ การแนะนำอาชีพ และ การสำรวจอาชีพซึ่งดำเนินการน้อยมาก ดังนั้น หากจะปรับยุทธศาสตร์ที่ ๑ ควรปรับเป็นการ ปฏิรูปการเรียนรู้ด้านการศึกษาเพื่ออาชีพ และธุรกิจ ซึ่งคุณธรรม ซึ่งสามารถ ทำได้ทั้งใน ระดับ ประถม ศึกษา และมัธยม ศึกษา เป็นการเรียนรู้ด้านการศึกษาเพื่ออาชีพ และธุรกิจ คุณธรรม (career education and ethical business) ควรมีวิธีการพัฒนาแนวคิด ความตระหนัก เรื่องอาชีพที่มีคุณธรรมตั้งแต่ วัยเด็ก รวมถึงการสร้างอาชีพอิสระ ไม่ใช่หมายถึง การ พัฒนาขึ้นมาเป็นผู้ใช้แรงงานหรือเป็นลูกจ้างอย่างเดียว

๓.๒) ยุทธศาสตร์ที่ ๒ การพัฒนาคุณภาพกำลังคนทุกระดับ เป็นคำที่ธรรมดา เกินไป ควรปรับถ้อยคำให้เป็นเชิงรุก และเน้นนวัตกรรม เช่น ยกกระดับคุณภาพกำลังคนใน การสร้างนวัตกรรม

๓.๓) ยุทธศาสตร์ที่ ๓ เร่งผลิตและพัฒนากำลังคนด้านอาชีวศึกษาให้มีปริมาณ และคุณภาพสอดคล้องกับความต้องการ ควรปรับถ้อยคำเป็นการปรับ กระบวนทัศน์ด้าน อาชีวศึกษา เพราะหากไม่ปรับกระบวนทัศน์ อาจเป็นปัญหา วิกฤติที่ประสบอยู่ในปัจจุบัน ที่ อาชีวศึกษาไม่สามารถผลิตกำลังคนให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงานได้

๓.๔) ยุทธศาสตร์ที่ ๔ การผลิตและพัฒนากำลังคนด้าน วิทยาศาสตร์และ เทคโนโลยี ควรเน้นให้เป็นวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีที่มีคุณธรรมจริยธรรมด้วย

๓.๕) ยุทธศาสตร์ที่ ๕ การขึ้นต้นยุทธศาสตร์ด้วยคำว่า ฝึกอบรมไม่เหมาะสม เพราะเป็นคำที่ไม่เป็นเชิงรุก ควรเน้นแรงงานที่อยู่ในภาคการผลิตในปัจจุบัน โดยอาจใช้คำ

ว่าเร่งรัดพัฒนาขีดความสามารถ (capacity building) กำลังคนในระยะสั้น ระยะยาว หรือ ใน ตลาดแรงงาน

๓.๖) ยุทธศาสตร์ที่ ๖ มีความเหมาะสมแล้ว

๓.๗) ยุทธศาสตร์ที่ ๗ เป็นยุทธศาสตร์ที่ธรรมดาเกินไป การส่งเสริมความเข้มแข็งของครูคณาจารย์และผู้บริหารสถานศึกษา ควรมีวิธีการ ที่เชื่อมโยงกับเรื่องการผลิต และ พัฒนากำลังคนไปพร้อมกับการสอนของครู รวมทั้งเสริมสร้างความเข้มแข็งของครูคณาจารย์ และผู้บริหารสถานศึกษาเกี่ยวกับแนวคิดด้านการผลิตและพัฒนากำลังคน

๓.๘) ยุทธศาสตร์ที่ ๘ ควรเป็นยุทธศาสตร์ที่เน้นการบริหารจัดการอุปสงค์และอุปทานซึ่งมีความสอดคล้องกับ รายงานการวิจัยของ รองศาสตราจารย์ ยงยุทธ แฉล้มวงศ์ ว่า เป็นการ พัฒนาระบบบริหารให้มีประสิทธิภาพ เห็นว่า หัวใจของการผลิตกำลังคน คือการบริหารจัดการที่ดี เพื่อให้อุปสงค์และอุปทานมีความเหมาะสมสอดคล้องกัน

๓.๙) ยุทธศาสตร์ที่ ๙ มีความเหมาะสมแล้ว

นายทองอยู่ แก้วไทรสะ มีความเห็นว่า ระดับการศึกษาของแรงงาน ในปัจจุบันอยู่ใน ชั้นประถม ศึกษา หรือต่ำกว่า ประถมศึกษาจำนวนมาก ควรมีมาตรการเพื่อ ขยายระดับ การศึกษาของแรงงานให้ถึงระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย ซึ่งผู้ที่รับผิดชอบคือ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ที่รับผิดชอบ เฉพาะการศึกษาในระบบ แต่ การศึกษาในระบบ ต้องใช้เวลาและความพยายามอยู่ ่างมาก จึงควรส่งเสริมการศึกษานอก ระบบที่รับผิดชอบโดยสำนักงานส่งเสริมการศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย ให้มีพลังมากขึ้น เพื่อที่จะทำให้แรงงานมีระดับการศึกษาไปถึงชั้นระดับมัธยมศึกษา

จากรายงานการวิจัย เรื่องการศึกษาความต้องการกำลังคนเพื่อวางแผนการผลิตและ พัฒนากำลังคนของประเทศ โดยมี ยุทธศาสตร์การยกระดับคุณภาพการศึกษาขั้นพื้นฐานใน ระบบอย่างเดียว ควรเพิ่มเป็นการศึกษาขั้นพื้นฐานทั้งในระบบและนอกระบบให้สูงขึ้น เพื่อให้ สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ที่ ๑ การจัดการศึกษาที่บูรณาการกับการทำงาน การจัดระบบการ เรียนรู้ให้ยืดหยุ่น เพื่อเปิดโอกาสให้กำลังคนเข้ามาเรียนรู้และออกไปประกอบอาชีพ ซึ่ง การศึกษานอกระบบจะสามารถ ตอบสนองมาตรการเหล่านี้ได้ เป็นอย่างดี เพราะสำนักงาน ส่งเสริมการศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัยมีกลุ่มเป้าหมายผู้เรียนที่เป็นแรงงาน อยู่จำนวนมากแล้ว โดยในการสอนจะมุ่ง เน้นให้ผู้เรียนรู้จักคิด มีเจตคติที่ดีต่อการทำงาน มีความอดทน ซื่อสัตย์ สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ดี ดังนั้นหากสนับสนุนส่งเสริม ยกระดับ การศึกษาขั้นพื้นฐาน ทั้งในระบบ และ นอกระบบ ไปพร้อมกัน จะทำให้ สามารถ ยกระดับ

การศึกษาของแรงงานจากระดับต่ำกว่าประถมศึกษาและประถมศึกษาขึ้นสู่ระดับมัธยมศึกษาได้ในเวลาอันรวดเร็ว

นายประพล วัระพรสวรรค์ เสนอความเห็นว่ามีความห่วงใยการอาชีวศึกษามากที่สุด เนื่องจาก ในปี ๒๕๖๑ มีการกำหนดสัดส่วนผู้ เรียนอาชีวศึกษา กับสายสามัญ เพิ่มขึ้น เป็น ๖๐ : ๔๐ แต่ปัจจุบันมี ผู้เรียนอาชีวศึกษา ประมาณร้อยละ ๓๐ จึงควรส่งเสริมให้ผู้เรียนอาชีวศึกษา มีสัดส่วน เพิ่มมากขึ้น และควรมี มาตรการ ที่เข้มข้นในการผลิตกำลังคนให้ สอดคล้องกับความต้องการ ของตลาดแรงงาน โดยเพิ่มเติมในยุทธศาสตร์ที่ ๓ ว่าการผลิตกำลังคนด้านอาชีวศึกษา มีเป้าหมาย มิได้เป็นเพียงลูกจ้างในสถานประกอบการ แต่มุ่งสร้างเด็กไทยให้สามารถประกอบอาชีพอิสระได้ หากประเทศไทย สามารถ สร้างผู้ประกอบการขนาดเล็ก (SME) ให้มีความเข้มแข็ง สามารถดำเนินธุรกิจชุมชน และสามารถรองรับ การเปลี่ยนแปลงของกระแสโลกได้ก็จะเป็นเรื่องที่ดี

นอกจากนี้ ได้เสนอแนวทาง แก้ปัญหา การผลิตกำลังคนให้ตรงกับความต้องการทั้งด้านปริมาณและคุณภาพ ดังนี้

๑) ยุทธศาสตร์ที่ ๓ เสนอให้เพิ่มมาตรการเรื่องการประกอบอาชีพอิสระให้ มีความเข้มแข็งรวมทั้งความชัดเจนเรื่องความก้าวหน้าในวิชาชีพ เนื่องจากปัจจุบันการสร้างเส้นทางความก้าวหน้าในวิชาชีพของการศึกษาระดับอาชีวศึกษายังไม่ชัดเจน และผู้จบอาชีวศึกษามองไม่เห็นอนาคตของตัวเอง

๒) การวิเคราะห์กำลังคนระดับชาติ ส่วนใหญ่ ใช้ข้อมูลในอุตสาหกรรมหลักของประเทศ ๑๔ อุตสาหกรรมหลัก ไม่ได้นำข้อมูล ระดับจังหวัดซึ่งเป็นกำลังคนที่เป็นความต้องการกำลังคนระดับกลางและล่าง มาประกอบการวิเคราะห์ จึงเสนอให้เพิ่มมาตรการการวิเคราะห์กำลังคนในระดับจังหวัด ไว้ในยุทธศาสตร์ ข้อใดข้อหนึ่ง เพื่อปรับกระบวนการผลิตกำลังคนให้สอดคล้อง กับความต้องการของประเทศ ทั้งด้านปริมาณและคุณภาพ รวมทั้งเน้น มาตรการเรื่องการมีส่วนร่วมในระดับจังหวัดให้มากขึ้น ส่วนใหญ่ผู้ใช้กำลังคนไม่ได้มีส่วนร่วม หากมีคณะกรรมการระดับจังหวัด จะสามารถแก้ไขปัญหาใน บริบทของพื้นที่ ได้ ทำให้เกิดความเชื่อมโยง และการถ่ายเทกำลังคนอย่างสมบูรณ์

๓) ยุทธศาสตร์ที่ ๙ สนับสนุนมาตรการเรื่องการ กำหนดให้จัดระบบฐานข้อมูลที่ เชื่อมโยงอย่างเป็นระบบและตอบสนองต่อความต้องการของตลาดแรงงาน ตำแหน่งงาน และ ศักยภาพในการผลิตของสถาบันการศึกษาและข้อมูลผู้เรียน/ผู้สำเร็จการศึกษา

รองศาสตราจารย์พรจันทร์ สุวรรณชาติ เสนอความเห็น ๒ ประเด็น ดังนี้

๑) เป้าหมาย ปี ๒๕๖๑ ในเอกสาร หน้า ๖ เป้าหมายที่ ๒ กำหนดว่า มีการจัดตั้งสถาบันคุณวุฒิวิชาชีพ เพื่อการรับรองสมรรถนะความรู้ ความสามารถในการปฏิบัติงานตามมาตรฐานคุณวุฒิวิชาชีพ รายละเอียดไม่ได้กำหนดว่า วิชาชีพ หมายถึง ทุกวิชาชีพ แต่เมื่อพิจารณาในกรอบการดำเนินงาน มีการกล่าวถึงเรื่องมาตรฐานวิชาชีพครู อาจารย์ ผู้บริหาร สถาบันการศึกษา และมีการใช้คำว่าสมาคม วิชาชีพ ทั้งนี้ขอชี้แจงข้อเท็จจริงว่า ในระดับประเทศ จะมีองค์กรที่เกี่ยวข้องกับวิชาชีพ ๒ แห่ง คือสมาคมวิชาชีพกับสภาวิชาชีพ โดยสภาวิชาชีพเป็นองค์กรที่กำหนดทิศทาง ด้านคุณภาพและมาตรฐานของวิชาชีพ รวมทั้งกำหนดความต้องการกำลังคน ไม่ใช่สมาคมวิชาชีพ จึงมีประเด็นสงสัยว่ามีการจัดตั้งสถาบันคุณวุฒิวิชาชีพหรือมาตรฐานคุณวุฒิวิชาชีพ หมายถึงทุกวิชาชีพหรือไม่ และคำว่าสมาคมวิชาชีพ มีความหมายถึง สมาคมหรือสภาวิชาชีพ หาก มีความหมายถึง สภาวิชาชีพ ซึ่งจะทำหน้าที่กำกับดูแลทุกอาชีพรวมทั้งในด้านกฎหมาย ที่จะต้องดูแลทั้งในเรื่องการควบคุม การผลิต และมาตรฐานการบริการให้เป็นไปตามมาตรฐานวิชาชีพ ดังนั้นหากวิชาชีพในที่นี้หมายถึงทุกวิชาชีพ ขอเสนอให้ ระบุสภาวิชาชีพไว้ในหน่วยงานที่รับผิดชอบด้วย เนื่องจาก ในรายละเอียดไม่ได้ระบุให้สภาวิชาชีพเป็นหน่วยงานรับผิดชอบไว้ในทั้ง ๙ ยุทธศาสตร์

๒) การจัดการศึกษาโดยให้ มีความรู้ควบคู่กับการ มีคุณธรรม จริยธรรม มีความเหมาะสมแล้ว แต่เสนอให้เพิ่มเติม ประเด็นเรื่องสุขภาพไว้ด้วย ทั้งนี้เนื่องจาก การเรียนจะบังเกิดผลดี ไม่ได้ถ้าสุขภาพผู้เรียนไม่ดี จากการสำรวจ โรงเรียนทั่วประเทศ พบว่าไม่มีโรงเรียนแห่งใดที่มีอัตราพยาบาลอยู่ประจำโรงเรียน ดังนั้นหากต้องการ เปลี่ยนแนวคิดเรื่องระบบสุขภาพของ คนทั้ง ประเทศให้บังเกิดผลดีในอนาคตข้างหน้า ควรวาง พื้นฐาน ด้านสุขภาพ ตั้งแต่ระดับ ชั้นพื้นฐาน หรือตั้งแต่ ระดับเด็กเล็กขึ้นไป โดยให้มีอัตราพยาบาล ในโรงเรียน เป็นพยาบาลวิชาชีพอย่างแท้จริง ไม่ใช่ครูที่มาทำหน้าที่สอนเรื่องสุขภาพ ในปัจจุบัน การแก้ไขปัญหา เรื่องระบบสุขภาพเป็นการแก้ปัญหาปลายทาง จึง ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงระบบสุขภาพของคนทั้งประเทศได้

เลขาธิการคณะกรรมการ การ ศึกษาขั้นพื้นฐาน (นายชินภัทร ภูมิรัตน) เสนอความเห็น ๔ ประเด็น ดังนี้

๑) ยุทธศาสตร์การผลิตและพัฒนากำลังคน มีเป้าหมายหลัก คือต้องการผลิตกำลังคน ให้เป็นกำลังคนที่มีคุณภาพและมีปริมาณที่เหมาะสมเพียงพอ ต่อความต้องการในการพัฒนาประเทศ ดังนั้นสิ่งที่สำคัญคือสมรรถนะ เพราะปัญหาการผลิตกำลังคน คือคน มีสมรรถนะไม่ตรงกับการทำงาน จึงต้องมีการจัดทำมาตรฐานคุณวุฒิแห่งชาติ และจัดตั้ง สถาบันคุณวุฒิ

วิชาชีพ ตามหลักการ ของการจัดทำมาตรฐานคุณวุฒิแห่งชาติ สามารถดำเนินการ ได้ใน ปัจจุบัน โดยเลือกสาขาที่มีความต้องการและขาดแคลน ชั้นวิฤติก่อน เพราะ เป็นจุดเริ่มต้น ของการกำหนดสมรรถนะที่พึงประสงค์ ทั้งในเรื่องความรู้ ทักษะและเจตคติของบุคลากรและ กำลังคนว่าควรอยู่ระดับใด ซึ่งเชื่อมโยงไปสู่การจัดตั้งสถาบันคุณวุฒิวิชาชีพ เพื่อทำหน้าที่ใน การประเมินความรู้ และสมรรถนะของบุคคล อันประกอบไปด้วยความรู้ทางวิชาการและ วิชาชีพประกอบกัน ดังนั้นหากยึดสมรรถนะเป็นหลัก องค์กรที่มีบทบาทหน้าที่ในการกำหนด สมรรถนะหลักจะหมายถึงสมาคมวิชาชีพ ไม่ใช่สภาวิชาชีพซึ่งมีหน้าที่หลักในการควบคุมการ ประกอบวิชาชีพ ในลักษณะคล้ายคุรุสภา

๒) การพัฒนาระบบการจ้างงานและค่าตอบแทนตามสมรรถนะ ในเป้าหมาย เป็น แนวคิดที่ดี แต่การที่กำหนดว่าเมื่อมีสมรรถนะและประเมินคุณวุฒิวิชาชีพต้อง เชื่อมโยงกับ อัตราค่าจ้าง ค่าตอบแทน เป็นประเด็นที่ต้องให้ความระมัดระวังเป็นพิเศษ เพราะไม่ใช่หน้าที่ ของกระทรวงศึกษาธิการโดยตรงที่ จะทำหน้าที่กำหนดค่าจ้าง ค่าตอบแทนให้ตรงตาม สมรรถนะ ที่ให้การรับรอง เนื่องจากการกำหนดค่าจ้าง ค่าตอบแทนเป็นบทบาทหน้าที่ของ กระทรวงแรงงาน และ เป็นข้อขัดแย้งมาโดยตลอดระหว่างกระทรวงศึกษาธิการกับกระทรวง แรงงาน ดังนั้นการกำหนดค่าจ้าง ค่าตอบแทน จึงควรเป็นระบบของ ความสมัครใจ ซึ่งถ้า ระบบได้รับการรับรองแล้ว ภาคเอกชนจะสามารถนำไปใช้ได้ จึงไม่ควรจะเขียนเป็นมาตรการ ในเชิงบังคับ

๓) สัดส่วนอาชีพ ศึกษา กับสายสามัญ การกำหนดสัดส่วนผู้เรียนอาชีวศึกษา เพิ่มขึ้น ควรกำหนดความมุ่งหมายให้ชัดเจนว่าสัดส่วนที่เพิ่มขึ้นหมายถึงอะไร หมายถึงจำนวนผู้เรียน ในสถาบันอาชีวศึกษาใช่หรือไม่ และในขณะที่สัดส่วนการศึกษาสายสามัญลดจาก ๖๐ เหลือ ๔๐ ต้องถ่ายโอนบุคลากรที่สังกัดหน่วยงานการศึกษาชั้น พื้นฐานไปด้วยหรือไม่ ซึ่งหาก ดีความในเชิงกว้าง หมายความว่าต้องการกำลังคนที่มีสมรรถนะความรู้ ความสามารถ เป็น กำลังคนที่มีประสิทธิภาพและมีคุณภาพ เพื่อให้มีความยืดหยุ่นในการบริหารจัดการมาก ยิ่งขึ้น คือผู้เรียน สามารถอยู่ในสถาบันอาชีวศึกษา สถาบันการศึกษาชั้น พื้นฐาน หรืออยู่ใน สถาบันการศึกษาสังกัด กศน.ก็ได้ และสามารถที่จะเป็นกำลังคนที่มีทักษะความรู้ในวิชาชีพ ดังนั้นการกำหนดกรอบที่แน่นอนเกินไประหว่างสายสามัญกับสายอาชีวศึกษา จึงต้องเลือกทาง ใดทางหนึ่ง ในขณะที่ใน อนาคต แนวคิดเรื่อง การปฏิรูปการศึกษาในทศวรรษที่สอง จะมี ทางเลือกที่หลากหลายมากขึ้น ไม่จำเป็นว่า เมื่อเลือกเส้นทางใดเส้นทาง หนึ่งแล้วต้องอยู่ใน สายนั้นตลอดไป จนกระทั่งจบ การศึกษา และออกไปประกอบอาชีพ การศึกษา สายสามัญ อาจจะเป็น ทางเลือก ที่ยืดหยุ่นมากขึ้น เช่น เป็นสายเทคนิคที่อยู่ในการศึกษาชั้นพื้นฐาน ดังนั้นหาก เป็นไปได้ ควรมี ทั้งความรู้ทางทฤษฎีที่เป็นวิชาการ และเพิ่มเติมด้านทักษะ

วิชาชีพไว้ในการศึกษาสายสามัญ ด้วย เพื่อพร้อมที่จะตัดสินใจเลือกวิชาชีพ ในอนาคตได้ต่อไป

นายสมหมาย ปาริจฉัตต์ เสนอความเห็นด้านการบริหารจัดการยุทธศาสตร์ ว่าควรมีแนวทางที่ทำให้ยุทธศาสตร์ทั้ง ๙ ยุทธศาสตร์ มีผลในทางปฏิบัติได้อย่างแท้จริง และหลังจากเสนอคณะรัฐมนตรีให้ความเห็นชอบแล้ว ควรจัดลำดับความสำคัญของยุทธศาสตร์ให้มีความชัดเจนมากขึ้น และจัดกลุ่มให้เห็นจุดเน้นที่ชัดเจน สำหรับยุทธศาสตร์ที่ ๗ ๘ และ ๙ เป็นยุทธศาสตร์ที่มีความสำคัญ และสอดคล้องกับแนวทางการปฏิรูป การศึกษาในทศวรรษที่สอง ที่เน้นเรื่อง ๔ ใหม่ คือ คนไทยยุคใหม่ ครูยุคใหม่ แหล่งเรียนรู้ยุคใหม่ และการบริหารจัดการใหม่ ส่วนยุทธศาสตร์ที่ ๑ ๒ ๓ ๔ ๕ ๖ ควรดำเนินการคู่ขนานกันไป

นายประทีป วีระพัฒนนิรันดร์ มีความเห็นว่ายุทธศาสตร์ที่ ๗ ๘ และ ๙ เป็นยุทธศาสตร์หลักที่มีความสำคัญกลายเป็น نرمใหญ่ ส่วนยุทธศาสตร์ที่ ๒ ๓ ๔ และ ๕ เป็นยุทธศาสตร์ที่อยู่ภายใต้ร่ม ตามข้อเสนอยุทธศาสตร์ที่ ๖ ถ้าพิจารณาจาก نرمใหญ่ จะเห็นว่า نرمใหญ่ต้องการผลิตกำลังคนให้ตอบสนองตลาดแรงงาน จึงควรกำหนดยุทธศาสตร์ที่ ๖ ให้ชัดเจนว่า เสริมสร้างความยั่งยืนให้กับการผลิตและบริการที่เชื่อมโยงกับการประกอบอาชีพ พของชุมชนท้องถิ่น เนื่องจากยุทธศาสตร์หลัก ได้กล่าวถึง เรื่องผู้ประกอบการ ไข่มากแล้ว ปัจจุบันการแก้ปัญหาความยากจน การแก้ปัญหาทรัพยากร ธรรมชาติสิ่งแวดล้อมที่ ยังคงมี ปัญหาเรื้อรัง มาหลายสิบปี ก็เพราะเรา ให้ความ สนใจเรื่องการประกอบอาชีพของชุมชนท้องถิ่นน้อยเกินไป นอกจากนี้ปัจจุบันพบว่า มีแรงงานต่างชาติไหลเข้ามาในประเทศไทยเป็นจำนวนมาก ดังนั้นการปฏิรูปการศึกษาในทศวรรษหน้า จึงควรคำนึงถึง แรงงานต่างชาติ ที่มีปริมาณเพิ่มขึ้นทุกวันด้วย

มติที่ประชุม

ที่ประชุมมีมติให้ความเห็นชอบ (ร่าง) ยุทธศาสตร์และมาตรการด้านการผลิตและพัฒนา กำลังคนที่สอดคล้องกับข้อเสนอการปฏิรูปการศึกษา ในทศวรรษที่สอง (พ.ศ. ๒๕๕๒ – ๒๕๖๑) โดยให้สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา พิจารณาปรับแก้ไขและเพิ่มเติมตามความเห็นของที่ประชุม และให้นำเสนอคณะรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาให้ความเห็นชอบต่อไป

ระเบียบวาระที่ ๔.๑ เรื่องเพื่อทราบ : การปฏิรูปการศึกษาในทศวรรษที่สอง (พ.ศ. ๒๕๕๒-๒๕๖๑)

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษาเสนอการปฏิรูปการศึกษาในทศวรรษที่สอง (พ.ศ. ๒๕๕๒-๒๕๖๑) มีสรุปสาระสำคัญได้ ดังนี้

สืบเนื่องจากการประชุมสภาการศึกษาในคราวประชุมครั้งที่ ๒/๒๕๕๒ เมื่อวันที่ ๔ มิถุนายน ๒๕๕๒ ได้มีมติเห็นชอบข้อเสนอการปฏิรูปการศึกษาในทศวรรษที่สอง(พ.ศ.๒๕๕๒ – ๒๕๖๑) และให้นำเสนอต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อพิจารณา นั้น คณะรัฐมนตรีในคราวประชุมเมื่อวันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๕๒ ได้มีมติเห็นชอบ “ข้อเสนอการปฏิรูปการศึกษาในทศวรรษที่สอง (พ.ศ. ๒๕๕๒-๒๕๖๑)” และหลักการ (ร่าง) ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการขับเคลื่อนการปฏิรูปการศึกษาในทศวรรษที่สอง พ.ศ.... โดยให้ส่งคณะกรรมการตรวจสอบร่างกฎหมายและร่างอนุบัญญัติที่เสนอคณะรัฐมนตรีตรวจพิจารณา แล้วดำเนินการต่อไปได้

ต่อมา คณะรัฐมนตรีได้ให้ความเห็นชอบ ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการขับเคลื่อนการปฏิรูปการศึกษาในทศวรรษที่สอง พ.ศ. ๒๕๕๒ เมื่อวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๕๒ และได้มีการประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๕๒ อันมีผลทำให้เกิดคณะกรรมการขึ้น ๒ คณะ เพื่อขับเคลื่อนการปฏิรูปการศึกษา ได้แก่ คณะกรรมการนโยบายปฏิรูปการศึกษาในทศวรรษที่สอง (กนป.) มีนายกรัฐมนตรี (นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ) เป็นประธาน มีรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการและรองศาสตราจารย์ วรากรณ์ สามโกเศศ เป็นรองประธาน และคณะกรรมการขับเคลื่อนการปฏิรูปการศึกษาในทศวรรษที่สอง (กขป.) ที่มีรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการเป็นประธาน ต่อมา ประธานกนป. ได้ลงนามในคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน ๑๐ คน เมื่อวันที่ ๑๗ มกราคม ๒๕๕๓

ผลการดำเนินงาน ช่วงเดือนมกราคมถึงเดือน สิงหาคม ๒๕๕๓ คณะกรรมการนโยบายปฏิรูปการศึกษาในทศวรรษที่สอง (กนป.) และคณะกรรมการขับเคลื่อนการปฏิรูปการศึกษา (กขป.) ได้มีการประชุมเพื่อพิจารณา (ร่าง) เป้าหมาย และตัวบ่งชี้การปฏิรูปการศึกษาในทศวรรษที่สอง การแต่งตั้งคณะอนุ กรรมการในกนป . (ร่าง) กรอบแนวทางยุทธศาสตร์และกลไกขับเคลื่อนเพื่อการบรรลุเป้าหมายการปฏิรูปในทศวรรษที่สอง (พ.ศ. ๒๕๕๓-๒๕๖๑) และ (ร่าง) แผนปฏิบัติการขับเคลื่อนการปฏิรูปการศึกษาในทศวรรษที่สอง สรุปผลการดำเนินงาน ดังนี้

๑) กนป. กำหนดค่าเป้าหมายและตัวบ่งชี้การปฏิรูปการศึกษาในทศวรรษที่สองจนสิ้นสุด พ.ศ.๒๕๖๑ จำนวน ๔ เป้าหมาย ๒๐ ตัวบ่งชี้ ดังนี้

เป้าหมาย ๑ คนไทยและการศึกษาไทยมีคุณภาพและได้มาตรฐานระดับสากล
 บ่งชี้และค่าเป้าหมาย ประกอบด้วย (๑.๑) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาหลัก จากการทดสอบ ระดับชาติ มีคะแนนเฉลี่ยมากกว่าร้อยละ ๕๐ (๑.๒) ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาด้านคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์ เพิ่มขึ้นเป็นไม่ต่ำกว่าค่าเฉลี่ยนานาชาติ (ผลทดสอบ PISA) (๑.๓) ความสามารถด้านภาษาอังกฤษ เพิ่มขึ้นร้อยละ ๓ ต่อปี (๑.๔) ทักษะด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ เพิ่มขึ้นร้อยละ ๓ ต่อปี (๑.๕) สัดส่วนผู้เรียนมัธยมศึกษาตอนปลายประเภทอาชีวศึกษา : สามัญศึกษา เป็น ๖๐ : ๔๐ (๑.๖) ผู้สำเร็จอาชีวศึกษาและอุดมศึกษามีคุณภาพระดับสากล และเป็นไปตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิ และ (๑.๗) จำนวนปีการศึกษาเฉลี่ยของคนไทย(อายุ ๑๕-๕๙ ปี) เพิ่มขึ้นเป็น ๑๒ ปี

เป้าหมาย ๒ คนไทยใฝ่รู้ : สามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง รักการอ่าน และแสวงหาความรู้อย่างต่อเนื่อง ตัวบ่งชี้และค่าเป้าหมาย ประกอบด้วย (๒.๑) ผู้เรียนทุกระดับการศึกษา ไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๗๕ มีทักษะในการแสวงหาความรู้ได้ด้วยตนเอง รักการเรียนรู้และพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง (๒.๒) อัตราการรู้หนังสือของประชากร(อายุ ๑๕ - ๖๐ ปี) เป็นร้อยละ ๑๐๐ (๒.๓) ผู้เข้ารับบริการในแหล่งเรียนรู้เพิ่มขึ้นปีละอย่างน้อยร้อยละ ๑๐ (๒.๔) คนไทยใช้เวลาอ่านหนังสือนอกเวลาเรียน /นอกเวลาทำงาน โดยเฉลี่ย อย่างน้อยวันละ ๖๐ นาที และ (๒.๕) สัดส่วนผู้ใช้อินเทอร์เน็ต เพื่อการเรียนรู้ ต่อประชากร อายุ ๑๐ ปีขึ้นไปเป็นร้อยละ ๕๐

เป้าหมาย ๓ คนไทยใฝ่ดี : มีคุณธรรมพื้นฐาน มีจิตสำนึกและค่านิยมที่พึงประสงค์ เห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวม มีจิตสาธารณะ มีวัฒนธรรมประชาธิปไตย ตัวบ่งชี้และค่าเป้าหมาย ประกอบด้วย (๓.๑) ผู้เรียนทุกระดับการศึกษา ไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๗๕ มีคุณธรรม จริยธรรมและมีความเป็นพลเมือง (๓.๒) จำนวนคดีเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดีโดยสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนลดลงร้อยละ ๑๐ ต่อปี (๓.๓) จำนวนเด็กอายุต่ำกว่า ๑๕ ปีที่ตั้งครรภ์ลดลงร้อยละ ๑๐ ต่อปี (๓.๔) จำนวนเด็กเข้ารับการบำบัดยาเสพติดลดลงร้อยละ ๑๐ ต่อปี และ (๓.๕) สัดส่วนคนไทยที่ประกอบกิจกรรมทางศาสนา และกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ต่อผู้อื่นและสังคมอย่างสม่ำเสมอเพิ่มขึ้น ร้อยละ ๕ ต่อปี

เป้าหมาย ๔ คนไทยคิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหา ได้ : มีทักษะในการคิดและปฏิบัติ มีความสามารถในการแก้ปัญหา มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีความสามารถในการสื่อสาร ตัวบ่งชี้และค่าเป้าหมาย ประกอบด้วย (๔.๑) ผู้เรียนไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๗๕ มีความสามารถในการคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์ มีวิจารณญาณ มีความคิดสร้างสรรค์ (๔.๒) ผู้สำเร็จการอาชีวศึกษาและการอุดมศึกษา มีสมรรถนะเป็นที่พึงพอใจของผู้ใช้ และมีงานทำ

ภายใน ๑ ปี รวมทั้งประกอบอาชีพอิสระเพิ่มขึ้น และ (๔.๓) กำลังแรงงานที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาขึ้นไป เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ ๖๕ และมีสมรรถนะทางวิชาชีพตามมาตรฐาน

๒) กนป. เห็นชอบหลักการในการตั้งสำนักงานส่งเสริมสังคมแห่งการเรียนรู้และคุณภาพเยาวชน (สสค.) และให้มีการจัดทำรายละเอียดเสนอคณะรัฐมนตรีพิจารณา ซึ่งคณะรัฐมนตรีในคราวประชุม เมื่อวันที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๕๓ มีมติเห็นชอบการจัดตั้ง สสค. เป็นหน่วยงานภายในกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.) รวมทั้งเห็นชอบหลักการร่างระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการส่งเสริมสังคมแห่งการเรียนรู้และคุณภาพเยาวชน พ.ศ. .... และให้ส่งสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาตรวจพิจารณาเป็นเรื่องด่วน แล้วดำเนินการต่อไปได้ โดยขณะนี้ ร่างระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการส่งเสริมสังคมแห่งการเรียนรู้และคุณภาพเยาวชน พ.ศ. .... อยู่ระหว่างการพิจารณาของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

๓) กขป. กำหนดกรอบแนวทาง ยุทธศาสตร์ และกลไกขับเคลื่อนเพื่อการบรรลุเป้าหมายการปฏิรูปในทศวรรษที่สอง (พ.ศ. ๒๕๕๓-๒๕๖๑) และหน่วยงานรับผิดชอบหลัก / หน่วยงานร่วม รวมทั้ง ตัวอย่างกลไก / โครงการ / กิจกรรมขับเคลื่อนเพื่อบรรลุเป้าหมายและยุทธศาสตร์การปฏิรูปการศึกษาในทศวรรษที่สอง(พ.ศ. ๒๕๕๒-๒๕๖๑)

๔) กนป. แต่งตั้งคณะอนุกรรมการ กนป. รวม ๖ คณะ ได้แก่

๑) คณะอนุกรรมการ กนป. ด้านพัฒนาคุณภาพมาตรฐานการศึกษาและเรียนรู้ ซึ่งมีรองศาสตราจารย์วรากรณ์ สามโกเศศ เป็นประธาน

๒) คณะอนุกรรมการ กนป. ด้านการเพิ่มโอกาสทางการศึกษาและเรียนรู้ ซึ่งมีคุณหญิงกษมา วรวรรณ ณ อยุธยา เป็นประธาน

๓) คณะอนุกรรมการ กนป. ด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา ซึ่งมีศาสตราจารย์ยงยุทธ ยุทธวงศ์เป็นประธาน

๔) คณะอนุกรรมการ กนป. ด้านจัดทำแผนงบประมาณขับเคลื่อนการปฏิรูปการศึกษาในทศวรรษที่สอง ซึ่งมีรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการเป็นประธาน

๕) คณะอนุกรรมการคุรุศึกษาแห่งชาติ ซึ่งมีรองศาสตราจารย์วรากรณ์ สามโกเศศ เป็นประธาน มีหน้าที่กำหนดนโยบาย แผนการผลิต การพัฒนาและการใช้ครู คณาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษาทั้งระบบที่สอดคล้องกับความต้องการของประเทศในเชิงปริมาณและคุณภาพ สร้างเครือข่าย ประสาน ส่งเสริม สนับสนุน ศึกษาวิจัย พัฒนาระบบการผลิตและการพัฒนาครู คณาจารย์และบุคลากรทางการศึกษา ให้มีคุณภาพ มาตรฐานทัดเทียมกับนานาชาติ รวมทั้ง ติดตาม ประเมินผลเพื่อสร้างความพร้อม และความเข้มแข็งให้สถาบันผลิตและพัฒนาครู คณาจารย์และบุคลากรทางการศึกษา

๖) คณะอนุกรรมการใน กนป. ด้านพัฒนาการศึกษาเพื่อสร้างความเป็นพลเมืองดี ซึ่งมีเลขาธิการสภาการศึกษาเป็นประธาน มีอำนาจหน้าที่เสนอนโยบายและยุทธศาสตร์การพัฒนาศึกษาเพื่อ สร้างความเป็นพลเมืองดี และผลักดันขับเคลื่อนประสานหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการนำนโยบายและยุทธศาสตร์สู่การปฏิบัติ รวมทั้งติดตาม ประเมินผล

๕) กขป. เห็นชอบให้ทุกหน่วย งานที่เกี่ยวข้องร่วมมือรวมพลังกันจัดทำ (ร่าง) แผนปฏิบัติการเพื่อขับเคลื่อนการปฏิรูปการศึกษาในทศวรรษที่สอง โดยให้จัดทำเป็น แผนงานแบบบูรณาการ มีผลให้มีการประชุมระดมความคิดและการประชุมเชิงปฏิบัติการ ร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องไปแล้ว ๒ ครั้ง ขณะนี้สรุปได้ว่า เพื่ อรองรับ ๔ คำเป้าหมาย และกรอบแนวทางการปฏิรูปการศึกษา ๔ ใหม่ ควรจัดทำเป็นแผนงานบูรณาการ จำนวน ๔๔ แผนงาน

การดำเนินงานต่อไป สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษาจะจัดทำแผน ปฏิบัติการ เพื่อขับเคลื่อนการปฏิรูป การศึกษา โดยมี ๔๔ แผนงานบูรณาการตามรายละเอียดข้างต้น และดำเนินการผลักดัน ขับเคลื่อน ประสานหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการนำแผนปฏิบัติการสู่ การปฏิบัติ รวมทั้งเร่งรัด ติดตาม ประเมินผลการปฏิบัติตามแผนปฏิบัติการของหน่วยงาน (รายละเอียดปรากฏตามเอกสารประกอบการประชุมระเบียบวาระที่ ๔.๑)

มติที่ประชุม

ที่ประชุมรับทราบ

ระเบียบวาระที่ ๔.๒ เรื่องเพื่อทราบ : การดำเนินงานตามแผนการปรองดองแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา นำเสนอเรื่องการดำเนินงานตามแผนการ ปรองดองแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ สรุปสาระสำคัญได้ ว่า จากปัญหาความขัดแย้งทาง ความคิดของประชาชนในช่วง ๔ ทศวรรษที่ผ่านมา ปัญหาความขัดแย้งกลายเป็นความ รุนแรงที่นำไปสู่ความสูญเสียทั้งชีวิต ทรัพย์สิน เศรษฐกิจ สังคม การเมือง อันจะเป็นผล ต่อเนื่องไปถึงความมั่นคงของประเทศ รัฐบาลโดยนายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ นายกรัฐมนตรี จึง ได้ประกาศแผนปรองดองแห่งชาติอันจะนำไปสู่การปฏิ รูปประเทศไทยที่สมบูรณ โดย มี หลักการสำคัญ ๕ ประการ คือ ๑) เกิดทุนสถาบันพระมหากษัตริย์ ๒) แก้ปัญหาความเหลื่อม ล้าทางเศรษฐกิจ ให้ประชาชนมี ความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น ๓) เสริมสร้างการเมืองที่ดี ให้เป็นที่พึง

ของประชาชนได้อย่างแท้จริง ๔) สร้างสรรค์สื่อให้อยู่บนพื้นฐานวิชาชีพที่ถูกต้องเป็นกลางในการนำเสนอข่าวสาร และ ๕) สะสมเหตุการณ์ สืบสวนหาความจริง

ผลการดำเนินงาน แผนปรองดองแห่งชาติจะดำเนินการได้สำเร็จ เกิดความปรองดองที่มั่นคงต่อไปในอนาคต กระทรวงศึกษาธิการก็มีบทบาทสำคัญที่จะทำให้แผนปรองดองแห่งชาติประสบความสำเร็จโดยต้องพัฒนาการศึกษาเพื่อสร้างความเป็นพลเมือง (Civic Education) เพื่อสร้างผู้เป็นกำลังของเมือง ซึ่งเป็นหนึ่งประเด็นที่มุ่งเน้นในการปฏิรูปการศึกษาในทศวรรษที่สอง ด้วยการจัดการศึกษาที่เต็มปัญญาให้แก่ประชาชน ได้รู้เท่าทันความคิด ข้อมูล ข่าวสาร ด้วยวิจาร์ณญาณถ่องแท้ และได้รับการปลูกฝังให้เกิดความรัก ความสามัคคี ปรองดอง จนประเทศไทยมีความมั่นคงเป็นปึกแผ่นสืบไป รวมทั้ง สืบทอดวัฒนธรรมความเป็นพลเมืองที่ดีของชาติให้เกิดการสืบสานอุดมการณ์และความเป็นพลเมืองที่มีพลังความคิด พลังความรัก และพลังความสามัคคีอย่างต่อเนื่อง อยู่ร่วมกันบนพื้นฐานของการเคารพกติกาของสังคม เคารพผู้อื่น และเคารพหลักการของการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

คณะอนุกรรมการนโยบายปฏิรูปการศึกษาในทศวรรษที่สอง ด้านพัฒนาการศึกษา เพื่อสร้างความเป็นพลเมืองดี ซึ่งเป็นคณะอนุกรรมการในคณะกรรมการดำเนินนโยบายปฏิรูปการศึกษาในทศวรรษที่สอง (กนป.) ซึ่งมีนายกรัฐมนตรีเป็นประธาน ได้กำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาการศึกษาเพื่อสร้างความเป็นพลเมือง เพื่อให้หน่วยงานในกระทรวงศึกษาธิการนำไปดำเนินการในโครงการ/กิจกรรมให้เป็นรูปธรรม ๓ ยุทธศาสตร์ ได้แก่

ยุทธศาสตร์ที่ ๑ สร้างเสริมให้สถาบันการศึกษาทุกระดับเสริมทักษะและ ะสำคัญของความเป็นพลเมืองเพื่อเป็นกำลังสำคัญของบ้านเมือง

ยุทธศาสตร์ที่ ๒ สร้างเครือข่ายและช่องทางเพื่อการขับเคลื่อนและขยายผลอย่างยั่งยืน

ยุทธศาสตร์ที่ ๓ สร้างความตระหนักและระดมทรัพยากรจากทุกภาคส่วนเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาการศึกษาเพื่อสร้างความเป็นพลเมือง

ในการดำเนินเพื่อให้บรรลุเป้าหมายในแต่ละยุทธศาสตร์กระทรวงศึกษาธิการโดยองค์กรหลักทุกแห่งได้นำยุทธศาสตร์ดังกล่าวมาบูรณาการกับแผนปรองดองแห่งชาติ เป็นแนวทางการดำเนินงานตามแผนปรองดองแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งกำหนดการดำเนินงานไว้ ๓ ระยะ ได้แก่ ๑) ระยะเร่งด่วน (กรกฎาคม – กันยายน ๒๕๕๓) ๒) ระยะกลาง (ตุลาคม - ธันวาคม ๒๕๕๓) และ ๓) ระยะยาว (ตั้งแต่ปี ๒๕๕๔) ซึ่งประกอบด้วยโครงการ/กิจกรรมที่จะสร้างความปรองดองเพื่อนำไปสู่การปฏิรูปประเทศไทย ดังนี้

กิจกรรมที่ ๑ “ศธ.ร่วมพลังสร้างความปรองดอง เพื่อเดินหน้าปฏิรูปประเทศไทย ”
(พิธีเปิดตัวโครงการ วันที่ ๒๑ กรกฎาคม ๒๕๕๓)

กิจกรรมที่ ๒ การพัฒนาการเรียนการสอน /การอบรม ที่มุ่งพัฒนาปรับปรุงหลักสูตร
การเรียนการสอน /การอบรมที่เน้นภาคปฏิบัติเพื่อให้เกิดจิตสำนึกและทักษะในความเป็น
พลเมือง รวม๒๗ กิจกรรมใน ๔ ประเด็นหลัก ได้แก่ (๒.๑) การเทิดทูนสถาบันพระมหากษัตริย์
(๒.๒) การเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างความปรองดองในสังคมไทย (๒.๓) การพัฒนาการเรียนรู้อัน
ประชาธิปไตยสู่ความเป็นพลเมือง และ (๒.๔) การเสริมสร้างคุณธรรม จิตอาสา และความ
ภาคภูมิใจในความเป็นไทย

กิจกรรมที่ ๓ การรณรงค์ เพื่อร่วมกันทำกิจกรรมต่างๆ ที่จะนำไปสู่ความปรองดอง
ตามแผนปรองดองแห่งชาติ จำนวน ๖ กิจกรรม

กิจกรรมที่ ๔ การประชาสัมพันธ์ เพื่อสร้างความเข้าใจและเผยแพร่กิจกรรมที่จะ
นำไปสู่ความปรองดอง ผ่านสื่อต่างๆ จำนวน ๔ กิจกรรม

ในการดำเนินงานตามแผนปรองดองแห่งชาติอย่างเป็นรูปธรรม จะมีการกำกับ
ติดตามผลการดำเนินงานอย่างต่อเนื่องในรูปแบบที่หลากหลาย เริ่มตั้งแต่การตรวจเยี่ยมการ
ดำเนินงาน ของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษา /รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการ /
ผู้บริหารระดับสูง และการกำกับ ติดตามขององค์กรหลักที่มีสถานศึกษาเป็นระยะๆ รวมทั้ง
การติดตามประเมินผลของคณะทำงานติดตามประเมินผลของกระทรวงศึกษาธิการใน
ภาพรวมเมื่อกิจกรรมสิ้นสุดในช่วงปีงบประมาณ ว่าบรรลุเป้าหมายเพียงใด ซึ่งการติดตาม
ประเมินผลจะเป็นกลไกสำคัญผลักดันให้ทุกฝ่ายทุกส่วนรวมใจเป็นหนึ่ง สามารถ พัฒนา
เส้นทางสู่การเดินหน้าปฏิรูปประเทศไทยได้อย่างแท้จริง (รายละเอียดในเอกสารแนบ)

กระทรวงศึกษาธิการได้เห็นชอบ แนวทางการดำเนินงานตามแผนปรองดองแห่งชาติ
กระทรวงศึกษาธิการ และมอบให้องค์กรหลักร่วมกันดำเนินการโครงการ /กิจกรรมที่กำหนด
ในแนวทางการดำเนินงานตามแผนปรองดองแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการดังกล่าว ในการ
ประชุมผู้บริหารองค์กรหลักกระทรวงศึกษาธิการ ครั้งที่ ๑๓/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๒๑ มิถุนายน
๒๕๕๓

การดำเนินงานต่อไป องค์กรหลักในกระทรวงศึกษาธิการร่วมกันดำเนินการโครงการ
กิจกรรมตามแนวทางการดำเนินงานตามแผนปรองดองแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ เพื่อ
นำไปสู่เป้าหมายของแผนปรองดองแห่งชาติ เพื่อปฏิรูปประเทศไทยต่อไป

(รายละเอียดปรากฏตามเอกสารประกอบการประชุมระเบียบวาระที่ ๔.๒)

มติที่ประชุม

ที่ประชุมรับทราบ

ระเบียบวาระที่ ๕ เรื่องทั่วทั้ง : การขอเพิ่มเติมอนุกรรมการสภาการศึกษาด้านการส่งเสริมสนับสนุนการศึกษาทางเลือก

กรรมการและเลขานุการ (ศาสตราจารย์พิเศษชงทอง จันทรางศุ) นำเสนอว่า ตามที่ประธานสภาการศึกษาได้มีคำสั่งสภาการศึกษาที่ ๙/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๕๒ แต่งตั้งคณะอนุกรรมการสภาการศึกษาด้านการส่งเสริมสนับสนุนการศึกษาทางเลือก ซึ่งมีเลขาธิการสภาการศึกษา เป็นประธาน ทั้งนี้เพื่อให้การปฏิบัติงานของอนุกรรมการสภาการศึกษาด้านการส่งเสริมสนับสนุนการศึกษาทางเลือกเป็นไปด้วยความเรียบร้อย เหมาะสม และเสริมสร้างประสิทธิภาพการปฏิบัติงานตามบทบาทหน้าที่ที่กำหนด สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษาจึงเห็นควรให้มีการเพิ่มเติม อนุกรรมการ โดยขอเสนอรองเลขาธิการสภาการศึกษาเป็นอนุกรรมการในคณะอนุกรรมการสภาการศึกษา ด้านการส่งเสริมสนับสนุนการศึกษาทางเลือก

มติที่ประชุม

ที่ประชุมให้ความเห็นชอบ

เลิกประชุมเวลา ๑๗.๓๐ น.

นายวีระ พลอยครบุรี
 นายกวิน เสือสกุล
 นางโชติกา วรรณบุรี
 นางนันทิชา แจ่มนุราช
 ผู้จัดรายงานการประชุม

นางสาวสุทธาสินี วัชรบูล
 รองเลขาธิการสภาการศึกษา
 ผู้ตรวจรายงานการประชุม